

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I <i>Ανακοινώσεις</i>	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
2002/C 118/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 12ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-160/98 (αίτηση του Giudice di pace di Genova για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Eridania SpA κατά Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Vianny («Ζάχαρη — Καθεστώς τιμών — Περίοδος εμπορίας 1997/98 — Κατάτμηση σε περιφέρειες — Ελλειμματικές ζώνες — Κατάταξη της Ιταλίας — Κύρος των κανονισμών (ΕΚ) 1188/97 και (ΕΟΚ) 1785/81»)	1
2002/C 118/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 14ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-340/98: Ιταλική Δημοκρατία κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως («Ζάχαρη — Καθεστώς τιμών — Περίοδος εμπορίας 1998/99 — Κατάτμηση σε περιφέρειες — Μη ελλειμματικές ζώνες — Κατάταξη της Ιταλίας — Κύρος των κανονισμών (ΕΚ) 1360/98 και 1361/98»)	2
2002/C 118/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 19ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-426/98: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 69/335/ΕΟΚ — Έμμεσοι φόροι πλήττοντες τη συγκέντρωση κεφαλαίων — Ειδικές επιβαρύνσεις επιβαλλόμενες κατά τη σύσταση των ανωνύμων εταιριών και των εταιριών περιορισμένης ευθύνης, κατά τη δημοσίευση και την τροποποίηση του καταστατικού τους, καθώς και κατά την αύξηση του κεφαλαίου τους») .	2
2002/C 118/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 21ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-130/99: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1995 και 1996»)	3

2002/C 118/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 14ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-132/99: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1995 — Ενίσχυση της παραγωγής κάνναβης»)	3
2002/C 118/06	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 21ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-298/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 85/384/ΕΟΚ — Αμοιβαία αναγνώριση των τίτλων στον τομέα της αρχιτεκτονικής — Πρόσβαση στο επάγγελμα του αρχιτέκτονα — Άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 49 ΕΚ)»)	4
2002/C 118/07	Απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 2002 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-393/99 και C-394/99 (αιτήσεις του Tribunal du travail de Tournai για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) κατά Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99) («Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων και ελευθερία εγκαταστάσεως — Κοινωνική ασφάλιση — Προσδιορισμός της εφαρμοστέας νομοθεσίας — Πρόσωπα που ασκούν ταυτόχρονα μισθωτή και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος διαφόρων κρατών μελών — Υπαγωγή στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως καθενός από αυτά τα κράτη — Κύρος του άρθρου 14γ, παράγραφος 1, στοιχείο β), νυν άρθρου 14γ, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71»)	5
2002/C 118/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 21ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-451/99 (αίτηση του Handelsgericht Wien για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Cura Anlagen GmbH κατά Auto Service Leasing GmbH (ASL) («Χρηματοδοτική μίσθωση (leasing) αυτοκινήτων — Απαγόρευση χρησιμοποίησης αυτοκινήτου οχήματος ταξινομημένου σε άλλο κράτος μέλος πέραν ορισμένου χρονικού διαστήματος — Υποχρεώσεις ταξινόμησεως και πληρωμής φόρου καταναλώσεως στο κράτος μέλος όπου χρησιμοποιείται — Υποχρέωση ασφαλίσεως σε ασφαλιστική εταιρία με άδεια λειτουργίας στο κράτος μέλος όπου χρησιμοποιείται το όχημα — Υποχρέωση τεχνικού ελέγχου — Περιορισμοί στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Δικαιολογητικοί λόγοι»)	6
2002/C 118/09	Απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-476/99 (αίτηση του Centrale Raad van Beroep για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): H. Lommers κατά Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij («Κοινωνική πολιτική — Ίση μεταχείριση των εργαζομένων ανδρών και εργαζομένων γυναικών — Εξαιρέσεις — Μέτρα για την προώθηση της ισότητας ευκαιριών μεταξύ ανδρών και γυναικών — Υπουργείο το οποίο θέτει στη διάθεση του προσωπικού του επιδοτούμενες θέσεις βρεφονηπιακού σταθμού — Θέσεις που κρατούνται μόνο για τα τέκνα γυναικών δημοσίων υπαλλήλων, εκτός αν κατά την κρίση του εργοδότη πρόκειται για επείγουσα περίπτωση»)	7
2002/C 118/10	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 7ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-10/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Ίδιοι πόροι των Κοινοτήτων — Εισαγωγή εμπορευμάτων προελεύσεως τρίτης χώρας με προορισμό τον 'Αγιο Μαρίνο»)	8

2002/C 118/11	Απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-13/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας («Παράβαση κράτους μέλους — Μη προσχώρηση εμπροθέσμως στη Σύμβαση της Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων (Πράξη των Παρισίων της 24ης Ιουλίου 1971) — Παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 228, παράγραφος 7, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 300, παράγραφος 7, ΕΚ), σε συνδυασμό με το άρθρο 5 του πρωτοκόλλου XXVIII της Συμφωνίας ΕΟΧ»)	8
2002/C 118/12	Απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Μαρτίου 2002 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-27/00 και C-122/00 [αιτήσεις του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (C-27/00), και του High Court (Ιρλανδία) (C-122/00) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]: The Queen κατά Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), και Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd κατά Irish Aviation Authority (C-122/00) («Κανονισμός (ΕΟΚ) 925/1999 — Εκπομπές θορύβου των αεροπλάνων — Απαγόρευση των αεροπλάνων στα οποία έχει τοποθετηθεί νέος κινητήρας με λόγο παρακάμψεως κάτω του 3 — Κύρος»)	9
2002/C 118/13	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 21ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-36/00: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Κρατικές ενισχύσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 1013/97 — Ενισχύσεις υπέρ κρατικών ναυπηγείων — Δήλωση συμβατού των ενισχύσεων υπέρ των ισπανικών κρατικών ναυπηγείων — Μη πληρούμενες προϋποθέσεις — Επιστροφή»)	10
2002/C 118/14	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 14ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-161/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 91/676/ΕΟΚ — Ρύπανση — Προστασία των υδάτων — Νιτρικά ιόντα»)	10
2002/C 118/15	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 12ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-168/00 (αίτηση του Landesgericht Linz για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Simone Leitner κατά TUI Deutschland GmbH & Co. KG («Οδηγία 90/314/ΕΟΚ — Οργανωμένα ταξίδια, οργανωμένες διακοπές και περιηγήσεις — Ικανοποίηση ηθικής βλάβης»)	11
2002/C 118/16	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 15ης Ιανουαρίου 2002 στην υπόθεση C-171/00 P: Alain Libéros κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων («Αίτηση αναίρεσως — Δυνατότητα του Πρωτοδικείου να αποφαινεται ως μονομελές — Έκτακτος υπάλληλος — Κατάταξη σε βαθμό — Επαγγελματική πείρα»)	11
2002/C 118/17	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 21ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-174/00 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Kennemer Golf & Country Club κατά Staatssecretaris van Financiën («Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο ιγ) — Πράξεις που απαλλάσσονται από τον φόρο — Παροχές που συνδέονται με τον αθλητισμό — Οργανισμός μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα»)	12
2002/C 118/18	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 19ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-224/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 6 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 12 ΕΚ) — Διαφορετική μεταχείριση των παραβατών του κώδικα οδικής κυκλοφορίας ανάλογα με τον τόπο ταξινόμησης των οχημάτων — Αναλογικότητα»)	12

2002/C 118/19	Απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Φεβρουαρίου 2002 στην υπόθεση C-256/00 (αίτηση του Cour d'appel de Bruxelles για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Besix SA κατά Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog) («Σύμβαση των Βρυξελλών — Άρθρο 5, σημείο 1 — Διεθνής δικαιοδοσία ως προς ζητήματα εκ συμβάσεων — Τόπος εκπληρώσεως της παροχής — Παροχή συνιστάμενη σε παράλειψη που πρέπει να εκπληρώνεται χωρίς γεωγραφικό περιορισμό — Δέσμευση δύο εταιριών να μη συμπράξουν με άλλους για τη διεκδίκηση αναθέσεως δημοσίου έργου — Εφαρμογή του άρθρου 2»)	13
2002/C 118/20	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 21ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-267/00 [αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office), για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]: Commissioners of Customs & Excise κατά Zoological Society of London («Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Άρθρο 13, Α, παράγραφος 2, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση — Απαλλασσόμενες πράξεις — Οργανισμοί των οποίων η διαχείριση και η διοίκηση ασκούνται χωρίς μισθό»)	13
2002/C 118/21	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 19ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-268/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών («Παράβαση κράτους μέλους — Ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως — Μη προσήκουσα εφαρμογή της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ»)	14
2002/C 118/22	Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 7ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-365/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 76/768/ΕΟΚ — Εθνική διάταξη σχετική με τις ενδείξεις που πρέπει να αναγράφονται στη συσκευασία καλλυντικών προϊόντων — Φυσική ή τεχνητή προέλευση των αρωματικών ουσιών που περιέχονται στα καλλυντικά προϊόντα»)	15
2002/C 118/23	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 7ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-29/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας («Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 96/61/ΕΚ»)	15
2002/C 118/24	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 7ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-39/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας («Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 96/61/ΕΚ»)	16
2002/C 118/25	Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 7ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-64/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας («Παράβαση κράτους μέλους — Μη μεταφορά της οδηγίας 96/61/ΕΚ στο εσωτερικό δίκαιο»)	16
2002/C 118/26	Διάταξη του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2001 στην υπόθεση C-404/01 P(R), Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Euroalliances («Αίτηση αναρέσεως — Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων — Ντάμπινγκ — Απόφαση περατώνουσα επανεξέταση μέτρων των οποίων επέκειτο η λήξη — Επείγον — Χρηματική ζημία — Αβεβαιότητα ως προς τη μεταγενέστερη αποκατάστασή της στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως»)	17

2002/C 118/27	Υπόθεση C-69/02: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το tribunal de paix de Luxembourg, με απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2002, στην υπόθεση Tilly Reichling κατά Léon Wampach, παρισταμένου του Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité (Ιδρύματος ασφαλίσεως γήρατος και αναπηρίας)	17
2002/C 118/28	Υπόθεση C-77/02: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Verwaltungsgericht Sigmaringen, με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2001, στην υπόθεση Erika Steinicke κατά Bundesanstalt für Arbeit	18
2002/C 118/29	Υπόθεση C-83/02: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 12 Μαρτίου 2002	18
2002/C 118/30	Υπόθεση C-92/02: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren με διάταξη της 11ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση Nina Kristiansen κατά Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening	18
2002/C 118/31	Υπόθεση C-99/02: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 15 Μαρτίου 2002	19
2002/C 118/32	Υπόθεση C-101/02: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 2002	20
2002/C 118/33	Υπόθεση C-103/02: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, ασκηθείσα στις 20 Μαρτίου 2002	20
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
2002/C 118/34	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2002 στην υπόθεση T-187/94, Theresia Rudolph κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Κανονισμός (ΕΚ) 2187/93 — Αποζημίωση των παραγωγών — Διακοπή της παραγραφής]	22
2002/C 118/35	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2002 στην υπόθεση T-199/94, Hans-Walter Gosch κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση μη εμπορίας — Μη επανέναρξη της παραγωγής κατά τη λήξη της ισχύος της δεσμεύσεως)	22
2002/C 118/36	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2002 στην υπόθεση T-201/94, Erwin Kustermann κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Κανονισμός (ΕΚ) 2187/93 — Αποζημίωση των παραγωγών — Διακοπή της παραγραφής)	23

2002/C 118/37	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2002 στην υπόθεση T-261/94, Bernhard Schulte κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Αγωγή αποζημίωσης — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Κανονισμός (ΕΚ) 2187/93 — Αποζημίωση των παραγωγών — Πράξη των εθνικών αρχών — Παραγραφή)	23
2002/C 118/38	Απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 2002 στην υπόθεση T-193/00, Bernard Felix κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Υπάλληλοι — Γενικός διαγωνισμός — Προφορικές εξετάσεις — Μη εγγραφή στον εφεδρικό πίνακα — Σταθερότητα της συνθέσεως της εξεταστικής επιτροπής — Γνώσεις ξένων γλωσσών)	24
2002/C 118/39	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 19ης Δεκεμβρίου 2001 στις υποθέσεις T-195/01 R και T-207/01 R, Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Κρατικές ενισχύσεις — Απόφαση για την κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας — Παραδεκτό — Fumus boni juris — Επείγον — Δεν υπάρχει — Στάθμιση των συμφερόντων)	24
2002/C 118/40	Υπόθεση T-21/02: Προσφυγή των Atzeni Giuseppe κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 25 Ιανουαρίου 2002	25
2002/C 118/41	Υπόθεση T-25/02: Προσφυγή-αγωγή του Michel Sautelet κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 2002	25
2002/C 118/42	Υπόθεση T-27/02: Προσφυγή της Kronofrance S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2002	26
2002/C 118/43	Υπόθεση T-29/02: Προσφυγή-αγωγή της S.A Global Electronic Finance Management κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 2002	27
2002/C 118/44	Υπόθεση T-53/02: Προσφυγή της Ricosmos BV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2002	27
2002/C 118/45	Υπόθεση T-69/02: Προσφυγή της Organización de Productores de Túnidos Congelados κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Μαρτίου 2002	28
2002/C 118/46	Υπόθεση T-77/02: Προσφυγή της Schneider Electric S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 18 Μαρτίου 2002	29
2002/C 118/47	Υπόθεση T-83/02: Προσφυγή του Jan Pflugradt κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2002	30

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 12ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-160/98 (αίτηση του *Giudice di pace di Genova* για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): *Eridania SpA κατά Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj* ⁽¹⁾

(«Ζάχαρη — Καθεστώς τιμών — Περίοδος εμπορίας 1997/98 — Κατάτμηση σε περιφέρειες — Ελλειμματικές ζώνες — Κατάταξη της Ιταλίας — Κύρος των κανονισμών (ΕΚ) 1188/97 και (ΕΟΚ) 1785/81»)

(2002/C 118/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-160/98, με αντικείμενο αίτηση του *Giudice di pace di Genova* (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ *Eridania SpA* και *Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj* (Ιταλία), η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς το κύρος του άρθρου 1, στοιχείο στ), του κανονισμού (ΕΚ) 1188/97 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1997, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1997/98, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης

ζάχαρης, των ελαχίστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποίησης (ΕΕ L 170, σ. 3), και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4), όπως διαμορφώθηκε μετά την έκδοση του κανονισμού (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995 (ΕΕ L 110, σ. 1), το Δικαστήριο, συγκείμενο από την F. Macken, πρόεδρο τμήματος, την N. Colneric (εισηγητή) και τους C. Gulmann, J.-P. Puissochet και B. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 12 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος του κανονισμού (ΕΚ) 1188/97 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1997, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1997/98, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζάχαρης, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζάχαρης, των ελαχίστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποίησης, και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ) 1101/95 του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1995.

⁽¹⁾ ΕΕ C 209 της 4.7.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 14ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-340/98: Ιταλική Δημοκρατία κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ⁽¹⁾

(«Ζάχαρη — Καθεστώδες τιμών — Περίοδος εμπορίας 1998/99 — Κατάταξη σε περιφέρειες — Μη ελλειμματικές ζώνες — Κατάταξη της Ιταλίας — Κύρος των κανονισμών (ΕΚ) 1360/98 και 1361/98»)

(2002/C 118/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-340/98, Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: U. Leanza, επικουρούμενος από τον I. M. Braguglia) κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: J. Carbery, I. Díez Parra και A. Tanca), υποστηριζόμενου από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: F. P. Ruggeri Laderchi), με αντικείμενο την ακύρωση του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΚ) 1361/98 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1998, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1998/99, των παραγώγων τιμών παρεμβάσεως της λευκής ζαχάρεως, της τιμής παρεμβάσεως της ακατέργαστης ζαχάρεως, των ελαχίστων τιμών τεύτλων Α και τεύτλων Β, καθώς και του ποσού της επιστροφής για την αντιστάθμιση των εξόδων αποθεματοποίησης (ΕΕ L 185, σ. 3), στο μέτρο που παραλείπει να καθορίσει την παράγωγη τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζαχάρεως για όλες τις ζώνες της Ιταλίας, καθιστώντας με τον τρόπο αυτόν εφαρμοστέα στην Ιταλία την τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζαχάρεως που καθορίζει το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1360/98 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1998, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1998/99, ορισμένων τιμών στον τομέα της ζαχάρεως και του αντιπροσωπευτικού ποιοτικού τύπου τεύτλων (ΕΕ L 185, σ. 1), καθώς και, ενδεχομένως, την ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1360/98, στο μέτρο που καθορίζει την τιμή παρεμβάσεως της λευκής ζαχάρεως και για την Ιταλία, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τις F. Macken, πρόεδρο τμήματος, και N. Colneric (εισηγητή), και τους C. Gulmann, J.-P. Puissochet και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Mischo, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 14 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

(¹) ΕΕ C 340 της 7.11.1998.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 19ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-426/98: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας ⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 69/335/ΕΟΚ — Έμμεσοι φόροι πλήττοντες τη συγκέντρωση κεφαλαίων — Ειδικές επιβαρύνσεις επιβαλλόμενες κατά τη σύσταση των ανωνύμων εταιριών και των εταιριών περιορισμένης ευθύνης, κατά τη δημοσίευση και την τροποποίηση του καταστατικού τους, καθώς και κατά την αύξηση του κεφαλαίου τους»)

(2002/C 118/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Στην υπόθεση C-426/98, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Δ. Γκουλούσης) κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (εκπρόσωπος: Π. Μυλωνόπουλος) με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, επιβάλλουσα, πέραν του φόρου εισφοράς, άλλες ειδικές επιβαρύνσεις επί του κεφαλαίου των ανωνύμων εταιριών και των εταιριών περιορισμένης ευθύνης, κατά τη σύστασή τους, κατά τη δημοσίευση και την τροποποίηση του καταστατικού τους και κατά την αύξηση του κεφαλαίου τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ και, ειδικότερα, από τις διατάξεις των άρθρων 7 και 10 της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 156, σ. 23), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από την N. Colneric, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύουσα του έκτου τμήματος, και τους C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (εισηγητή) και Β. Σκουρή, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 19 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ελληνική Δημοκρατία, επιβάλλουσα, πέραν του φόρου εισφοράς, άλλες ειδικές επιβαρύνσεις επί του κεφαλαίου των ανωνύμων εταιριών και των εταιριών περιορισμένης ευθύνης, κατά τη σύστασή τους, κατά τη δημοσίευση και την τροποποίηση του καταστατικού τους και κατά την αύξηση του κεφαλαίου τους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 7 και 10 της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 85/303/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985.

2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 20 της 23.1.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 21ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-130/99: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων(¹)

(«ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση λογαριασμών — Οικονομικά έτη 1995 και 1996»)

(2002/C 118/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-130/99, Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: M. López-Monís Gallego) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: J. Guerra Fernández), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 1999/186/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Φεβρουαρίου 1999, για την εξαίρεση από την κοινοτική χρηματοδότηση ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ L 61, σ. 34), καθώς και της αποφάσεως 1999/187/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Φεβρουαρίου 1999, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών που υπέβαλαν τα κράτη σχετικά με τις δαπάνες του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1995 (ΕΕ L 61, σ. 37), καθ' ο μέρος αφορούν το Βασίλειο της Ισπανίας, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από την F. Macken (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, και τους C. Gulmann, R. Schintgen, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Ακυρώνει την απόφαση 1999/186/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Φεβρουαρίου 1999, για την εξαίρεση από την κοινοτική χρηματοδότηση ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, κατά το μέτρο που εξαιρεί από την κοινοτική χρηματοδότηση τις δαπάνες που πραγματοποίησε το Βασίλειο της Ισπανίας πριν από τις 12 Μαρτίου 1996 για ενίσχυση στην παραγωγή ελαιολάδου.

2) Ακυρώνει την απόφαση 1999/187/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Φεβρουαρίου 1999, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών που υποβλήθηκαν από τα κράτη μέλη όσον αφορά τις δαπάνες του τμήματος Εγγυήσεων του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων, για το 1995, κατά το μέτρο που εξαιρεί από την κοινοτική χρηματοδότηση το ποσό των 1 355 544 657 ESP, που αντιστοιχεί σε οφειλόμενους τόκους, στο πλαίσιο του συστήματος συμπληρωματικής εισφοράς επί των γαλακτοκομικών προϊόντων.

3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

4) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 204 της 17.7.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 14ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-132/99: Βασίλειο των Κάτω Χωρών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων(¹)

(«ΕΓΤΠΕ — Εκκαθάριση των λογαριασμών — Οικονομικό έτος 1995 — Ενίσχυση της παραγωγής κάρναβης»)

(2002/C 118/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-132/99, Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: M. A. Fierstra και J. van Bakel), υποστηριζόμενο από το Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: M. López-Monís Gallego), κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: T. van Rijn και C. van der Hauwaert), με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 1999/187/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Φεβρουαρίου 1999, σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών που υπέβαλαν τα κράτη σχετικά με τις δαπάνες του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1995 (ΕΕ L 61, σ. 37), καθ' ο μέρος επιβάλλει διόρθωση κατά 50 % των δαπανών που δήλωσε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υπό μορφή ενισχύσεων της παραγωγής κάρναβης, ήτοι διόρθωση ύψους 117 277 ολλανδικών φιορινιών (NLG), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 14 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 226 της 7.8.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 21ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-298/99: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 85/384/ΕΟΚ — Αμοιβαία αναγνώριση των τίτλων στον τομέα της αρχιτεκτονικής — Πρόσβαση στο επάγγελμα του αρχιτέκτονα — Άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 49 ΕΚ)»)

(2002/C 118/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-298/99, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. Traversa και E. Montaguti) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: U. Leanza, επικουρούμενος από τον G. Aiello), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία:

- 1) μη λαμβάνοντας όλα τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφοι 1, δεύτερο εδάφιο, και 2, καθώς και των άρθρων 7, 11 και 14 της οδηγίας 85/384/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, για την αμοιβαία αναγνώριση των πτυχίων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων στον τομέα της αρχιτεκτονικής και τη θέσπιση μέτρων για τη διευκόλυνση της πραγματικής ασκήσεως του δικαιώματος εγκαταστάσεως και ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (ΕΕ L 223, σ. 15), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 86/17/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 1986, για την τροποποίηση, λόγω της εντάξεως της Πορτογαλίας, της οδηγίας 85/384 (ΕΕ L 27, σ. 71, και — διορθωτικό — L 87, σ. 36),
- 2) — θεσιζοντας το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο α, του νομοθετικού διατάγματος 129, της 27ης Ιανουαρίου 1992 (GURI 41, της 19ης Φεβρουαρίου 1992, σ. 18), και το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α, της αποφάσεως 776 του Υπουργού Πανεπιστημίων και Επιστημονικής και Τεχνολογικής Έρευνας, της 10ης Ιουνίου 1994 (GURI 234, της 6ης Οκτωβρίου 1995, σ. 3), τα οποία επιβάλλουν τη γενική υποχρέωση προσκομίσεως του πρωτοτύπου του πτυχίου ή επικυρωμένου αντιγράφου του πτυχίου αυτού,
 - το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο c, του διατάγματος 129/92 και το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο c, της αποφάσεως 776/94, τα οποία απαιτούν γενικώς την προσκόμιση του πιστοποιητικού ιθαγενείας,
 - το άρθρο 4, παράγραφος 3, του διατάγματος 129/92 και το άρθρο 10 της αποφάσεως 776/94, τα οποία απαιτούν κατά σύστημα την επίσημη μετάφραση των εγγράφων,
 - το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχεία c και d, του διατάγματος 129/92, το οποίο παρατείνει τη διάρκεια ισχύος των πιστοποιητικών πέραν της 5ης Αυγούστου 1987,
- 3) απαγορεύοντας στους αρχιτέκτονες που παρέχουν υπηρεσίες στην Ιταλία να διαθέτουν υποδομή στην Ιταλία (άρθρο 9, παράγραφος 1, του διατάγματος 129/92),
- 4) επιβάλλοντας στους παρέχοντες υπηρεσίες αρχιτέκτονες την υποχρέωση εγγραφής στο κατά τόπο αρμόδιο περιφερειακό συμβούλιο του συλλόγου αρχιτεκτόνων (άρθρο 9, παράγραφος 3, του διατάγματος 129/92 και άρθρα 7 και 8 της αποφάσεως 776/94), κατά παρέκκλιση από τη διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 22 της οδηγίας 85/384, και
- 5) εφαρμόζοντας το άρθρο 4, παράγραφοι 6 έως 8, του διατάγματος 129/92 κατά τρόπο που δεν συνάδει προς το άρθρο 20, παράγραφος 1, της οδηγίας 85/384,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 12, 20, 22, 27 και 31 της οδηγίας 85/384, και, όσον αφορά το ανωτέρω σημείο 3, από το άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 49 ΕΚ), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, S. von Bahr, D. A. O. Edward (εισηγητή), A. La Pergola και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: Lynn Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία,

- μη θεσπίζοντας όλα τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, και 2, του άρθρου 11, στοιχείο κ), έβδομη περίπτωση, καθώς και του άρθρου 14 της οδηγίας 85/384/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1985, για την αμοιβαία αναγνώριση των πτυχίων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων στον τομέα της αρχιτεκτονικής και τη θέσπιση μέτρων για τη διευκόλυνση της πραγματικής ασκήσεως του δικαιώματος εγκαταστάσεως και ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 86/17/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 1986, για την τροποποίηση, λόγω της εντάξεως της Πορτογαλίας, της οδηγίας 85/384,
- μη θεσπίζοντας όλα τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή της αυτόματης αναγνώρισεως πτυχίων, πιστοποιητικών και άλλων τίτλων σύμφωνα με τα άρθρα 2, 3, 7, 8 και 9 της οδηγίας 85/384,
- θεσπίζοντας το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο α, του νομοθετικού διατάγματος 129, της 27ης Ιανουαρίου 1992, το οποίο, κατά παράβαση των άρθρων 52 και 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρων 43 ΕΚ και 49 ΕΚ), απαιτεί γενικώς να συνοδεύεται η αίτηση αναγνώρισεως τίτλου από το πρωτότυπο του πτυχίου ή από επικυρωμένο αντίγραφο του πτυχίου αυτού,
- θεσπίζοντας το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο ε, του διατάγματος 129/92 και το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο ε, της αποφάσεως 776 του Υπουργού Πανεπιστημίων και Επιστημονικής και Τεχνολογικής Έρευνας, της 10ης Ιουνίου 1994, τα οποία, κατά παράβαση του άρθρου 52 της Συνθήκης, απαιτούν γενικώς να συνοδεύεται η αίτηση αναγνώρισεως τίτλου από πιστοποιητικό ιδιαιτείας,
- θεσπίζοντας το άρθρο 4, παράγραφος 3, του διατάγματος 129/92 και το άρθρο 10 της αποφάσεως 776/94, τα οποία, κατά παράβαση του άρθρου 52 της Συνθήκης, απαιτούν, σε κάθε περίπτωση, την επίσημη μετάφραση του συνόλου των συνημμένων σε αίτηση αναγνώρισεως τίτλου εγγράφων,
- θεσπίζοντας το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχεία ε και δ, του διατάγματος 129/92, το οποίο, κατά παράβαση του άρθρου 12 της οδηγίας 85/384, προβλέπει την αναγνώριση τίτλων που αποκτήθηκαν μετά την 5η Αυγούστου 1987,
- διατηρώντας σε ισχύ το άρθρο 9, παράγραφος 1, του διατάγματος 129/92, το οποίο, κατά παράβαση του άρθρου 59 της Συνθήκης, απαγορεύει γενικώς στους εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη αρχιτέκτονες που επιθυμούν να παράσχουν υπηρεσίες στην Ιταλία να δημιουργήσουν στην ιταλική επικράτεια κύρια ή δευτερεύουσα έδρα,

— υποχρεώνοντας, με το άρθρο 9, παράγραφος 3, του διατάγματος 129/92 και τα άρθρα 7 και 8 της αποφάσεως 776/94, τους εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη αρχιτέκτονες που επιθυμούν να παράσχουν υπηρεσίες στην Ιταλία να εγγραφούν στο κατά τόπο αρμόδιο περιφερειακό συμβούλιο του συλλόγου αρχιτεκτόνων και καθυστερώντας, με την τυπική αυτή προϋπόθεση, κατά παράβαση του άρθρου 22 της οδηγίας 85/384, την πρώτη παροχή υπηρεσιών εκ μέρους των εν λόγω αρχιτεκτόνων στην Ιταλία,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 12, 22, 27 και 31 της οδηγίας 85/384 και, όσον αφορά την απαγόρευση που προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 1, του διατάγματος 129/92, από το άρθρο 59 της Συνθήκης.

2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 299 της 16.10.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 19ης Μαρτίου 2002

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-393/99 και C-394/99 (αιτήσεις του Tribunal du travail de Tournai για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) κατά Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99) (¹)

(«Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων και ελευθερία εγκαταστάσεως — Κοινωνική ασφάλιση — Προσδιορισμός της εφαρμοστέας νομοθεσίας — Πρόσωπα που ασκούν ταυτόχρονα μισθωτή και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος διαφόρων κρατών μελών — Υπαγωγή στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως καθενός από αυτά τα κράτη — Κύρος του άρθρου 14γ, παράγραφος 1, στοιχείο β), νυν άρθρου 14γ, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71»)

(2002/C 118/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-393/99 και C-394/99, με αντικείμενο αιτήσεις του Tribunal du travail de Tournai (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 άρθρου 234 ΕΚ, με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ, αφενός, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti) και, αφετέρου, Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99), η

έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του άρθρου 14γ, παράγραφος 1, στοιχείο β), νυν άρθρου 14γ, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), και όπως κατόπιν τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3811/86 του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1986 (ΕΕ L 355, σ. 5), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, τις F. Macken και L. Colneric, προέδρους τμήματος, τους C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (εισηγητή), M. Wathelet και B. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. von Holstein, βοήθος γραμματέας, εξέδωσε στις 19 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος:

— του άρθρου 14γ, παράγραφος 1, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983.

— του άρθρου 14, στοιχείο β), και του παραρτήματος VII του ίδιου κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3811/86 του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 1986.

Πάντως, εναπόκειται ενδεχομένως στον εθνικό δικαστή, ο οποίος επιλήφθηκε των διαφορών στο πλαίσιο εφαρμογής των διατάξεων αυτών, αφενός, να εξακριβώσει αν οι εθνικές νομοθεσίες που εφαρμόστηκαν στο πλαίσιο αυτό κατά τρόπο συνάδοντα προς τα άρθρα 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ), ιδίως αν η εθνική νομοθεσία, οι προϋποθέσεις εφαρμογής της οποίας αμφισβητούνται, οδηγεί σαφώς στην παροχή κοινωνικής προστασίας για τον ενδιαφερόμενο εργαζόμενο, και, αφετέρου, να εξακριβώσει αν πρέπει εξαιρετικώς να μη ληφθούν υπόψη οι διατάξεις αυτές, τη αιτήση του ενδιαφερομένου εργαζομένου, εφόσον οδηγούν σε απώλεια κοινωνικοασφαλιστικού πλεονεκτήματος το οποίο αρχικώς διέθετε ο εργαζόμενος δυνάμει συμβάσεως για την κοινωνική ασφάλιση που ισχύει μεταξύ δύο ή περισσότερων κρατών μελών.

(¹) ΕΕ C 366 της 18.12.1999.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 21ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-451/99 (αίτηση του Handelsgericht Wien για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Cura Anlagen GmbH κατά Auto Service Leasing GmbH (ASL) (¹)

(«Χρηματοδοτική μίσθωση (leasing) αυτοκινήτων — Απαγόρευση χρησιμοποίησης αυτοκινήτου οχήματος ταξινομημένου σε άλλο κράτος μέλος πέραν ορισμένου χρονικού διαστήματος — Υποχρεώσεις ταξινόμησης και πληρωμής φόρου καταναλώσεως στο κράτος μέλος όπου χρησιμοποιείται — Υποχρέωση ασφαλίσεως σε ασφαλιστική εταιρία με άδεια λειτουργίας στο κράτος μέλος όπου χρησιμοποιείται το όχημα — Υποχρέωση τεχνικού ελέγχου — Περιορισμοί στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών — Δικαιολογητικοί λόγοι»)

(2002/C 118/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-451/99, με αντικείμενο αίτηση του Handelsgericht Wien (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Cura Anlagen GmbH και Auto Service Leasing GmbH (ASL), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 49 ΕΚ έως 55 ΕΚ καθώς και του άρθρου 28 ΕΚ, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους S. von Bahr, πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, D. A. O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (εισηγητή) και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: H. von Holstein, βοήθος γραμματέας, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Οι διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ σχετικά με την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών (άρθρα 49 ΕΚ έως 55 ΕΚ) απαγορεύουν την εφαρμογή της νομοθεσίας κράτους μέλους που, όπως η επίδικη στην κύρια δίκη, υποχρεώνει επιχείρηση εδρεύουσα στο κράτος αυτό, η οποία μισθώνει με leasing όχημα ταξινομημένο σε άλλο κράτος μέλος, να το ταξινομήσει στο πρώτο κράτος μέλος προκειμένου να μπορέσει να το χρησιμοποιήσει πέραν ορισμένου χρονικού διαστήματος τόσο συντόμου, εν προκειμένω τριών ημερών, ώστε να καθίσταται αδύνατη ή εξαιρετικώς δυσχερής η τήρηση των επιβαλλομένων υποχρεώσεων. Οι ίδιες διατάξεις της Συνθήκης απαγορεύουν την εφαρμογή της νομοθεσίας κράτους μέλους η οποία, όπως η επίδικη στην κύρια δίκη, υποχρεώνει επιχείρηση εδρεύουσα στο κράτος αυτό, η οποία μισθώνει με leasing όχημα

ταξινομημένο σε άλλο κράτος μέλος να το ταξινομήσει στο πρώτο κράτος μέλος επιβάλλοντάς της μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

- την υποχρέωση κατοικίας ή εγκατάστασής του προσώπου στο όνομα του οποίου έχει ταξινομηθεί το όχημα στο κράτος μέλος όπου το χρησιμοποιεί, καθότι υποχρεώνει την επιχείρηση leasing είτε να έχει κύρια εγκατάσταση στο εν λόγω κράτος μέλος είτε να δεχθεί την ταξινόμηση του οχήματος στο όνομα του μισθωτή και τον από το γεγονός αυτό απορρέοντα περιορισμό των δικαιωμάτων της επί του οχήματος
- την υποχρέωση ασφαλίσεως του οχήματος από ασφαλιστική εταιρία που έχει άδεια λειτουργίας στο κράτος μέλος χρησιμοποίησης, στην περίπτωση που η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται την υποχρέωση της ασφαλιστικής εταιρίας να έχει την κύρια εγκατάστασή της στο εν λόγω κράτος μέλος, εφόσον είναι το κράτος μέλος καταγωγής, υπό την έννοια των οδηγιών σχετικά με την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής, και να κατέχει «επίσημη άδεια»
- την υποχρέωση τεχνικού ελέγχου, όταν το όχημα έχει ήδη υποβληθεί σε τεχνικό έλεγχο στο κράτος μέλος όπου εδρεύει η εταιρία leasing, εκτός αν η υποχρέωση αυτή αποβλέπει στο να επαληθευθεί ότι το όχημα πληροί τις προϋποθέσεις που επιβάλλονται στα οχήματα που ταξινομούνται στο κράτος μέλος όπου χρησιμοποιείται οι οποίες δεν καλύπτονται από τους ελέγχους που διενεργήθηκαν στο κράτος μέλος στο οποίο εδρεύει η εταιρία leasing και/ή ότι η κατάσταση του οχήματος δεν επιδεινώθηκε αφότου ελέγχθηκε στο τελευταίο αυτό κράτος μέλος, αν τέθηκε εν τω μεταξύ σε κυκλοφορία, υπό την προϋπόθεση ότι παρόμοιος έλεγχος επιβάλλεται όταν ένα όχημα που έχει προηγουμένως ελεγχθεί στο κράτος μέλος όπου χρησιμοποιείται πρόκειται να ταξινομηθεί στο κράτος αυτό
- την πληρωμή, στο κράτος μέλος χρησιμοποίησης, φόρου καταναλώσεως το ποσό του οποίου δεν είναι ανάλογο προς τη διάρκεια ταξινόμησεως του οχήματος στο εν λόγω κράτος.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 19ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-476/99 (αίτηση του Centrale Raad van Beroep για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως):
H. Lommers κατά Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij⁽¹⁾)

(«Κοινωνική πολιτική — Ίση μεταχείριση των εργαζομένων ανδρών και εργαζομένων γυναικών — Εξαιρέσεις — Μέτρα για την προώθηση της ισότητας ευκαιριών μεταξύ ανδρών και γυναικών — Υπουργείο το οποίο θέτει στη διάθεση του προσωπικού του επιδοτούμενες θέσεις βρεφονηπιακού σταθμού — Θέσεις που κρατούνται μόνο για τα τέκνα γυναικών δημοσίων υπαλλήλων, εκτός αν κατά την κρίση του εργοδότη πρόκειται για επείγουσα περίπτωση»)

(2002/C 118/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-476/99, με αντικείμενο αίτηση του Centrale Raad van Beroep (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ H. Lommers και Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken και N. Colneric, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, A. La Pergola (εισηγητή), J.-P. Puissochet, R. Schintgen και Β. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 19 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, δεν απαγορεύει ρύθμιση η οποία έχει εισαχθεί από υπουργείο για να καταπολεμηθεί η σημαντική υποεκπροσώπηση των γυναικών που εργάζονται σε αυτό και η οποία, σε πλαίσιο που χαρακτηρίζεται από βεβαιωμένη ανεπάρκεια κατάλληλων και προσιτών δομών υποδοχής, κρατεί μόνο για τις γυναίκες δημοσίου υπαλλήλους τις σε περιορισμένο αριθμό επιδοτούμενες θέσεις σε βρεφονηπιακό

⁽¹⁾ ΕΕ C 34 της 5.2.2000.

σταθμό τις οποίες θέτει στη διάθεση του προσωπικού του, ενώ οι άνδρες δημόσιοι υπάλληλοι μπορούν να αποκτήσουν πρόσβαση στις θέσεις αυτές μόνο σε περιπτώσεις που κατά την κρίση του εργοδότη είναι επείγουσες. Πάντως, τούτο ισχύει μόνο στο μέτρο που η κατά τα πιο πάνω εξαίρεση υπέρ των ανδρών δημοσίων υπαλλήλων ερμηνεύεται ειδικά υπό την έννοια ότι παρέχει σε όσους από αυτούς φροντίζουν μόνοι τους για τη φύλαξη των τέκνων τους πρόσβαση σε αυτό το σύστημα βρεφονηπιακών σταθμών υπό τις ίδιες συνθήκες με τις γυναίκες δημοσίου υπαλλήλους.

(¹) ΕΕ C 47 της 19.2.2000.

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει τα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων και η Ιταλική Δημοκρατία το ένα τρίτο των εξόδων αυτών.

(¹) ΕΕ C 79 της 18.3.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 7ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-10/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας(¹)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Ίδιοι πόροι των Κοινοτήτων — Εισαγωγή εμπορευμάτων προελεύσεως τρίτης χώρας με προορισμό τον Άγιο Μαρίνο»)

(2002/C 118/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-10/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. Traversa και H. P. Hartvig) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωπος: U. Leanza, επικουρούμενος από τον I. M. Braguglia), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θέτοντας στη διάθεση της Επιτροπής το ποσό των 29 223 322 226 ιταλικών λιρών (ITL) και μη καταβάλλοντας τόκους περημερίας επί του ποσού αυτού ύστερα από την 1η Ιανουαρίου 1996, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις διατάξεις της κοινοτικής νομοθεσίας σχετικά με τους ίδιους πόρους των Κοινοτήτων, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, A. La Pergola και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 19ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-13/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιρλανδίας(¹)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Μη προσχώρηση εμπροθέσμως στη Σύμβαση της Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων (Πράξη των Παρισίων της 24ης Ιουλίου 1971) — Παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 228, παράγραφος 7, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 300, παράγραφος 7, ΕΚ), σε συνδυασμό με το άρθρο 5 του πρωτοκόλλου XXVIII της Συμφωνίας ΕΟΧ»)

(2002/C 118/11)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-13/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K. Banks και M. Desantes) κατά Ιρλανδίας (εκπρόσωποι: αρχικώς M. A. Buckley και στη συνέχεια D. J. O'Hagan), υποστηριζόμενη από το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: G. Amodeo, επικουρούμενη από τον M. Hoskins, barrister), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να προσχωρήσει πριν από την 1η Ιανουαρίου 1995 στη Σύμβαση της Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων (Πράξη των Παρισίων της 24ης Ιουλίου 1971), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 228, παράγραφος 7, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 300, παράγραφος 7, ΕΚ) και του άρθρου 5 του πρωτοκόλλου XXVIII της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, και S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (εισηγητή), M. Wathelet, R. Schintgen, B. Σκουρή, J. N. Cunha Rodrigues και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: J. Misch, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε, στις 19 Μαρτίου 2002, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει τα αιτήματα του υπομνήματος παρεμβάσεως του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας.
- 2) Η Ιρλανδία, παραλείποντας να προσχωρήσει πριν από την 1η Ιανουαρίου 1995 στη Σύμβαση της Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων (Πράξη των Παρισίων της 24ης Ιουλίου 1971), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 228, παράγραφος 7, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρου 300, παράγραφος 7, ΕΚ) και του άρθρου 5 του πρωτοκόλλου XXVIII της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο της 2ας Μαΐου 1992.
- 3) Καταδικάζει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.
- 4) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ C 63 της 4.3.2000.

Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Ηνωμένο Βασίλειο) (C-27/00), και του High Court (Ιρλανδία) (C-122/00) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων μεταξύ μεταξύ, αφενός, The Queen και Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), και, αφετέρου, Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd και Irish Aviation Authority (C-122/00), η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του άρθρου 2, σημείο 2, του κανονισμού (ΕΚ) 925/1999 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1999, για την εγγραφή στα νηολόγια και εκμετάλλευση εντός της Κοινότητας ορισμένων τύπων αεριωθουμένων υποχηρικών πολιτικών αεροπλάνων που έχουν τροποποιηθεί και επαναπιστοποιηθεί ως τηρούντα τα πρότυπα του τόμου I, δεύτερο μέρος, κεφάλαιο 3, του παραρτήματος 16 της Σύμβασης για τη διεθνή πολιτική αεροπορία, τρίτη έκδοση (Ιούλιος 1993) (ΕΕ L 115, σ. 1, και L 120, σ. 47), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken και N. Colneric και S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, M. Wathelet (εισηγητή), J. N. Cunha Rodrigues και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 12 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 12ης Μαρτίου 2002

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-27/00 και C-122/00 [αιτήσεις του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (C-27/00), και του High Court (Ιρλανδία) (C-122/00) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]: The Queen and the Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), και Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd κατά Irish Aviation Authority (C-122/00) (¹)

(«Κανονισμός (ΕΟΚ) 925/1999 — Εκπομπές θορύβου των αεροπλάνων — Απαγόρευση των αεροπλάνων στα οποία έχει τοποθετηθεί νέος κινητήρας με λόγο παρακάμψεως κάτω του 3 — Κύρος»)

(2002/C 118/12)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-27/00 και C-122/00, με αντικείμενο αιτήσεις του High Court of Justice (England &

Από την εξέταση των προδικαστικών ερωτημάτων δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να επηρεάσει το κύρος του άρθρου 2, σημείο 2, του κανονισμού (ΕΚ) 925/1999 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1999, για την εγγραφή στα νηολόγια και εκμετάλλευση εντός της Κοινότητας ορισμένων τύπων αεριωθουμένων υποχηρικών πολιτικών αεροπλάνων που έχουν τροποποιηθεί και επαναπιστοποιηθεί ως τηρούντα τα πρότυπα του τόμου I, δεύτερο μέρος, κεφάλαιο 3, του παραρτήματος 16 της Σύμβασης για τη διεθνή πολιτική αεροπορία, τρίτη έκδοση (Ιούλιος 1993).

(¹) ΕΕ 102 της 8.4.2000 και ΕΕ C 163 της 10.6.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 21ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-36/00: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾*(«Κρατικές ενισχύσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 1013/97 — Ενισχύσεις υπέρ κρατικών ναυπηγείων — Δήλωση συμβατού των ενισχύσεων υπέρ των ισπανικών κρατικών ναυπηγείων — Μη πληρούμενες προϋποθέσεις — Επιστροφή»)*

(2002/C 118/13)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)**(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)*

Στην υπόθεση C-36/00, Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: S. Ortiz Vaamonde) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Guerra Fernández και K.-D. Borchardt), με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 2000/131/ΕΚ της Επιτροπής, της 26ης Οκτωβρίου 1999, σχετικά με την κρατική ενίσχυση την οποία έδωσε σε εφαρμογή η Ισπανία υπέρ των κρατικών ναυπηγείων (ΕΕ 2000, L 37, σ. 22), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από την F. Macken (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, και τους C. Gulmann, R. Schintgen, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊστάμενη τμήματος, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 147 της 27.5.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 14ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-161/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας⁽¹⁾*(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 91/676/ΕΟΚ — Ρύπανση — Προστασία των υδάτων — Νιτρικά ιόντα»)*

(2002/C 118/14)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)**(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)*

Στην υπόθεση C-161/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. zur Hausen) κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (εκπρόσωποι: W.-D. Plessing και B. Muttelsee-Schön), υποστηριζόμενης από το Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: S. Ortiz Vaamonde) και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών (εκπρόσωποι: V. Koningsberger και H. van den Oosterkamp), με αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη έχοντας λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που καθορίζονται στο άρθρο 5, παράγραφος 4, στοιχείο α), και στο παράρτημα III, σημείο 2, της οδηγίας 91/676/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1991, για την προστασία των υδάτων από τη νιτρορύπανση γεωργικής προέλευσης (ΕΕ L 375, σ. 1), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από την F. Macken (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, την N. Colneric και τους C. Gulmann, R. Schintgen και B. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 14 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη έχοντας θεσπίσει όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της οι οποίες καθορίζονται στο άρθρο 5, παράγραφος 4, στοιχείο α), και στο παράρτημα III, σημείο 2, της οδηγίας 91/676/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1991, για την προστασία των υδάτων από τη νιτρορύπανση γεωργικής προέλευσης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Το Βασίλειο της Ισπανίας και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 192 της 8.7.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 12ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-168/00 (αίτηση του Landesgericht Linz για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Simone Leitner κατά TUI Deutschland GmbH & Co. KG⁽¹⁾

(«Οδηγία 90/314/ΕΟΚ — Οργανωμένα ταξίδια, οργανωμένες διακοπές και περιηγήσεις — Ικανοποίηση ηθικής βλάβης»)

(2002/C 118/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-168/00, με αντικείμενο αίτηση του Landesgericht Linz (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Simone Leitner και TUI Deutschland GmbH & Co. KG, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5 της οδηγίας 90/314/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 1990, για τα οργανωμένα ταξίδια και τις οργανωμένες διακοπές και περιηγήσεις (ΕΕ L 158, σ. 59), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από την N. Colneric, πρόεδρο του δευτέρου τμήματος, προεδρεύουσα του έκτου τμήματος, και τους C. Gulmann (εισηγητή), J.-P. Puissochet, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 12 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 5 της οδηγίας 90/314/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 1990, για τα οργανωμένα ταξίδια και τις οργανωμένες διακοπές και περιηγήσεις, έχει την έννοια ότι παρέχει κατ' αρχήν στον καταναλωτή δικαίωμα ικανοποίησης της ηθικής βλάβης η οποία προκύπτει από τη μη εκτέλεση ή την πλημμελή εκτέλεση των παροχών του οργανωμένου ταξιδιού.

(¹) ΕΕ C 192 της 8.7.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 15ης Ιανουαρίου 2002

στην υπόθεση C-171/00 P: Alain Libéros κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(«Αίτηση αναίρεσεως — Δυνατότητα του Πρωτοδικείου να αποφαινεται ως μονομελές — Έκτακτος υπάλληλος — Κατάταξη σε βαθμό — Επαγγελματική πείρα»)

(2002/C 118/16)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-171/00 P, Alain Libéros (εκπρόσωπος: M.-A. Lucas), με αντικείμενο αίτηση αναίρεσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 9 Μαρτίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (μονομελές τμήμα) στην υπόθεση T-29/97, Libéros κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-43 και II-185), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής και να γίνουν δεκτά τα υποβληθέντα πρωτοδικώς από τον προσφεύγοντα αιτήματα, όπου ο έτερος διάδικος είναι: η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J. Currall, επικουρούμενος από τον B. Wägenbauer), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Ιανουαρίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Αναίρει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 9ης Μαρτίου 2000, T-29/97, Libéros κατά Επιτροπής.
- 2) Ακυρώνει τις αποφάσεις της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 15ης Μαρτίου 1996, περί οριστικής κατάταξής του A. Libéros στον βαθμό A 7, και της 5ης Νοεμβρίου 1996, περί απορριψεως της ενστάσεώς του κατά της εν λόγω αποφάσεως.
- 3) Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων των διαδικασιών ενώπιον του Πρωτοδικείου και του Δικαστηρίου.

(¹) ΕΕ C 192 της 8.7.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 21ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-174/00 (αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden για την έκδοση προδικαστικής απόφασης):
Kennemer Golf & Country Club κατά Staatssecretaris van Financiën⁽¹⁾)

(«Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο ιγ) — Πράξεις που απαλλάσσονται από τον φόρο — Παροχές που συνδέονται με τον αθλητισμό — Οργανισμός μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα»)

(2002/C 118/17)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-174/00, με αντικείμενο αίτηση του Hoge Raad der Nederlanden (Κάτω Χώρες) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Kennemer Golf & Country Club και Staatssecretaris van Financiën, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο ιγ), της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, S. von Barh και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο ιγ), της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο χαρακτηρισμός ενός οργανισμού ως οργανισμού «μη κερδοσκοπικού χαρακτήρος» πρέπει να γίνει με το να ληφθεί υπόψη το σύνολο των δραστηριοτήτων του οργανισμού αυτού.
- 2) Το άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο ιγ), της έκτης οδηγίας 77/388 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ένας οργανισμός μπορεί να χαρακτηριστεί ως οργανισμός «μη κερδοσκοπικού χαρακτήρος» ακόμα και αν επιδιώκει εκ συστήματος να δημιουργήσει πλεόνασμα το οποίο στη συνέχεια χρησιμοποιεί για να προβεί στις παροχές του. Το πρώτο σκέλος της προαιρετικής προϋποθέσεως του άρθρου 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο α), πρώτη περίπτωση, της έκτης οδηγίας 77/388 πρέπει να ερμηνευθεί κατά τον ίδιο τρόπο.

- 3) Το άρθρο 2, σημείο 1, της έκτης οδηγίας 77/388 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι ετήσιες εισφορές των μελών αθλητικής ενώσεως, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, δύναται να αποτελέσουν την αντιπαροχή για τις υπηρεσίες που παρέχει η ένωση αυτή, ακόμα και αν τα μέλη που δεν χρησιμοποιούν καθόλου ή δεν χρησιμοποιούν τακτικά τις εγκαταστάσεις της ενώσεως οφείλουν παρά ταύτα να καταβάλουν την ετήσια εισφορά τους.

⁽¹⁾ ΕΕ C 192 της 8.7.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 19ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-224/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾)

(«Παράβαση κράτους μέλους — Άρθρο 6 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 12 ΕΚ) — Διαφορετική μεταχείριση των παραβατών του κώδικα οδικής κυκλοφορίας ανάλογα με τον τόπο ταξινόμησεως των οχημάτων — Αναλογικότητα»)

(2002/C 118/18)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-224/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. O'Reilly και G. Bisogni) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωπος: U. Leanza, επικουρούμενος από τον O. Fiumara), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ νομοθεσία (άρθρο 207 του ιταλικού κώδικα οδικής κυκλοφορίας) επιβάλλουσα διαφορετική και δυσανάλογη μεταχείριση των παραβατών βάσει του τόπου ταξινόμησεως των οχημάτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 6 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 12 ΕΚ), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τις F. Macken, πρόεδρο τμήματος, N. Colneric, και τους R. Schintgen, B. Σκουρή (εισηγητή) και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 19 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) *Η Ιταλική Δημοκρατία, διατηρώντας σε ισχύ, στο άρθρο 207 του κώδικα οδικής κυκλοφορίας, διαφορετική και δυσανάλογη μεταχείριση των παραβατών βάσει του τύπου ταξινόμησης των οχημάτων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 6 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρο 12 ΕΚ).*
- 2) *Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.*

(¹) ΕΕ C 247 της 26.8.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 19ης Φεβρουαρίου 2002

στην υπόθεση C-256/00 (αίτηση του Cour d'appel de Bruxelles για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): **Besix SA κατά Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog)** (¹)

(«Σύμβαση των Βρυξελλών — Άρθρο 5, σημείο 1 — Διεθνής δικαιοδοσία ως προς ζητήματα εκ συμβάσεων — Τόπος εκπληρώσεως της παροχής — Παροχή συνιστάμενη σε παράλειψη που πρέπει να εκπληρώνεται χωρίς γεωγραφικό περιορισμό — Δέσμευση δύο εταιριών να μη συμπράξουν με άλλους για τη διεκδίκηση αναθέσεως δημοσίου έργου — Εφαρμογή του άρθρου 2»)

(2002/C 118/19)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-256/00, με αντικείμενο αίτηση του Cour d'appel de Bruxelles (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Besix SA και Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog), η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 5, σημείο 1, της προαναφερθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), το

Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken και N. Colneric, προέδρους τμήματος, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen (εισηγητή) και Β. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: S. Alber, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 19 Φεβρουαρίου 2002, απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Ο ειδικός, ως προς ζητήματα εκ συμβάσεων, κανόνας διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπει το άρθρο 5, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, δεν τυγχάνει εφαρμογής στην περίπτωση που, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, ο τόπος εκπληρώσεως της παροχής που αποτελεί τη νομική βάση της αγωγής δεν μπορεί να καθοριστεί, λόγω του ότι η επίδικη συμβατική παροχή συνίσταται σε δέσμευση περί παραλείψεως χωρίς κανένα γεωγραφικό περιορισμό και, επομένως, χαρακτηρίζεται από πολλαπλότητα τόπων όπου εκπληρώθηκε ή έπρεπε να εκπληρωθεί σε μια τέτοια περίπτωση, η διεθνής δικαιοδοσία μπορεί να καθοριστεί μόνον κατ' εφαρμογή του γενικού κριτηρίου δικαιοδοσίας που προβλέπει το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω Συμβάσεως.

(¹) ΕΕ C 233 της 12.8.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 21ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-267/00 [αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office), για την έκδοση προδικαστικής απόφασης]: **Commissioners of Customs & Excise κατά Zoological Society of London** (¹)

(«Έκτη οδηγία περί ΦΠΑ — Άρθρο 13, Α, παράγραφος 2, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση — Απαλλασσόμενες πράξεις — Οργανισμοί των οποίων η διαχείριση και η διοίκηση ασκούνται χωρίς μισθό»)

(2002/C 118/20)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-267/00, με αντικείμενο αίτηση του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown

Office) (Ηνωμένο Βασίλειο), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Commissioners of Customs & Excise κατά Zoological Society of London, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 13, Α, παράγραφος 2, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, S. von Bahr και C. W. A. Timmermans, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 21 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 19ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-268/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως — Μη προσήκουσα εφαρμογή της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ»)

(2002/C 118/21)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

- 1) Το άρθρο 13, Α, παράγραφος 2, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, έχει την έννοια ότι η προϋπόθεση της διοίκησης και της διαχείρισης του οργανισμού ουσιαστικά χωρίς μισθό αναφέρεται αποκλειστικά στα μέλη του οργανισμού αυτού τα οποία, σύμφωνα με το καταστατικό του, διορίζονται για να ασκήσουν τη διεύθυνσή του στο ανώτατο επίπεδο, καθώς επίσης και σε άλλα πρόσωπα, τα οποία καίτοι δεν ορίζονται από το καταστατικό, ασκούν πράγματι τη διεύθυνση κατά την έννοια ότι λαμβάνουν τις τελικές αποφάσεις σχετικά με την πολιτική που ακολουθεί ο οργανισμός, ιδίως στον οικονομικό τομέα, και ασκούν τα ανώτατα εποπτικά καθήκοντα.
- 2) Το άρθρο 13, Α, παράγραφος 2, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση, της έκτης οδηγίας 77/388 έχει την έννοια ότι ο όρος «ουσιαστικά χωρίς μισθό» αναφέρεται συγχρόνως στα μέλη που απαρτίζουν τα όργανα στα οποία έχουν ανατεθεί τα καθήκοντα διοίκησης και διαχείρισης ενός οργανισμού κατά την έννοια της διάταξης αυτής και στα πρόσωπα τα οποία, καίτοι δεν ορίζονται από το καταστατικό, ασκούν πράγματι τη διεύθυνσή του, καθώς και στην αμοιβή την οποία λαμβάνουν από τον οργανισμό αυτόν.

Στην υπόθεση C-268/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Valero Jordana και C. van der Hauwaert) κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών (εκπρόσωπος: M. A. Fierstra), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να συμμορφωθεί, εντός των προθεσμιών που τάσσει η οδηγία 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 108), προς τις υποχρεώσεις που επιβάλλουν τα άρθρα 4, παράγραφος 1, και 6, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από την F. Macken, πρόεδρο τμήματος, και τους C. Gulmann (εισηγητή) και J.-P. Puissochet, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 19 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να συμμορφωθεί, εντός των προθεσμιών που έτασσε η οδηγία 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως, προς τις επιβαλλόμενες υποχρεώσεις όσον αφορά την ποιότητα και τη συχνότητα των δειγματολημιών των υδάτων κολυμβήσεως, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 4, παράγραφος 1, και 6, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 259 της 9.9.2000.

⁽¹⁾ ΕΕ C 259 της 9.9.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 7ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-365/00: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 76/768/ΕΟΚ — Εθνική διάταξη σχετική με τις ενδείξεις που πρέπει να αναγράφονται στη συσκευασία καλλυντικών προϊόντων — Φυσική ή τεχνητή προέλευση των αρωματικών ουσιών που περιέχονται στα καλλυντικά προϊόντα»)

(2002/C 118/22)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-365/00, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. Wainwright και R. Amorosi) κατά Ιταλικής Δημοκρατίας (εκπρόσωποι: U. Leanza, επικουρούμενος από τον I. M. Braguglia), με αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, έχοντας θεσπίσει και διατηρήσει σε ισχύ το άρθρο 28 του νόμου αριθ. 128, της 24ης Απριλίου 1998, όσον αφορά διατάξεις σχετικές με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που προκύπτουν από την ένταξη της Ιταλίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες — κοινοτικός νόμος 1995-1997, που προβλέπει την υποχρέωση ενδείξεως στην ετικέτα των καλλυντικών προϊόντων της φυσικής ή τεχνητής προελεύσεως των αρωματικών ουσιών που αυτά περιέχουν, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1976, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των αναφερομένων στα καλλυντικά προϊόντα (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/004, σ. 145), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/35/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 151, σ. 32), και ειδικότερα από το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ζ), τρίτο εδάφιο, της οδηγίας αυτής, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους S. von Bahr, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward (εισηγητή) και A. La Pergola, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 7 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Η Ιταλική Δημοκρατία, έχοντας θεσπίσει και διατηρήσει σε ισχύ το άρθρο 28 του ιταλικού νόμου αριθ. 128, της 24ης Απριλίου 1998, όσον αφορά διατάξεις σχετικές με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που προκύπτουν από την ένταξη της Ιταλίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες — κοινοτικός νόμος 1995-1997, που προβλέπει την υποχρέωση ενδείξεως στην ετικέτα των καλλυντικών προϊόντων της φυσικής ή τεχνητής προελεύσεως των αρωματικών ουσιών που αυτά περιέχουν, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο ζ), τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1976, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των αναφερομένων στα καλλυντικά προϊόντα, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 93/35/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993.

2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 355 της 9.12.2000.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 7ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-29/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 96/61/ΕΚ»)

(2002/C 118/23)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-29/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: G. Valero Jordana) κατά Βασιλείου της Ισπανίας (εκπρόσωπος: López-Monís Gallego), με αντικείμενο να διαπισωθεί ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να θεσπίσει τα αναγκαία νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης (ΕΕ L 257, σ. 26), ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να τα γνωστοποιήσει στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ανωτέρω οδηγία, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από την N. Colneric, πρόεδρο τμήματος, και τους R. Schintgen (εισηγητή) και B. Σκουρή, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 7 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να εκδώσει εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 61 της 24.2.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 7ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-39/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 96/61/ΕΚ»)

(2002/C 118/24)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-39/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: R. B. Wainwright) κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (εκπρόσωπος: R. Magrill, επικουρούμενη από τον R. Anderson, barrister), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, παραλείποντας να θεσπίσει τα αναγκαία νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης (ΕΕ L 257, σ. 26), ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να τα γνωστοποιήσει στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ανωτέρω οδηγία, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από την N. Colneric, πρόεδρο τμήματος, και τους R. Schintgen (εισηγητή) και B. Σκουρή, δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 7 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως όλες τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.
- 2) Καταδικάζει το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 79 της 10.3.2001.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δεύτερο τμήμα)

της 7ης Μαρτίου 2002

στην υπόθεση C-64/01: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας⁽¹⁾

(«Παράβαση κράτους μέλους — Μη μεταφορά της οδηγίας 96/61/ΕΚ στο εσωτερικό δίκαιο»)

(2002/C 118/25)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

Στην υπόθεση C-64/01, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: R. B. Wainwright και Π. Παναγιωτόπουλος), κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (εκπρόσωπος: N. Δαφνίου), με αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας και, επικουρικώς, μη ανακοινώνοντας στην Επιτροπή εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί πλήρως προς την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης (ΕΕ L 257, σ. 26), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τη N. Colneric, πρόεδρο τμήματος, και τους R. Schintgen (εισηγητή) και B. Σκουρή, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 7 Μαρτίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Η Ελληνική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
- 2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 108 της 7.4.2001.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 14ης Δεκεμβρίου 2001

στην υπόθεση C-404/01 P(R), Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Euroalliages⁽¹⁾

(«Αίτηση αναιρέσεως — Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων — Ντάμπινγκ — Απόφαση περατώνουσα επανεξέταση μέτρων των οποίων επέκειτο η λήξη — Επείγον — Χρηματική ζημία — Αβεβαιότητα ως προς τη μεταγενέστερη αποκατάστασή της στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως»)

(2002/C 118/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-404/01 P(R), Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: V. Kreuzhitz και S. Meany, επικουρούμενοι από τον A. P. Bentley, barrister), υποστηριζόμενη από τις εταιρίες TNC Kazchrome, με έδρα την Almaty (Καζακιστάν), και Alloy 2000 SA, με έδρα το Λουξεμβούργο (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενες από τους J. E. Flynn, barrister, J. Magnin και S. Mills, solicitors, με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε την 1η Αυγούστου 2001 ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-132/01 R, Euroalliages κ.λπ. κατά Επιτροπής (μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή), και με την οποία ζητήθηκε η εξαφάνιση της απόφασης αυτής, όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι εταιρίες Euroalliages, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), Réchiney électrometallurgie, με έδρα το Courbevoie (Γαλλία), Vargön Alloys AB, με έδρα το Vargön (Σουηδία), και Ferroatlántica SL, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενες από τους D. Voillemot και O. Prost, avocats, υποστηριζόμενες από το Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: L. Fraguas Gadea), ο πρόεδρος του Δικαστηρίου εξέδωσε στις 14 Δεκεμβρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) *Αναιρεί τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 1ης Αυγούστου 2001, T-132/01 R, Euroalliages κ.λπ. κατά Επιτροπής.*
- 2) *Αναπέμπει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.*
- 3) *Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.*

⁽¹⁾ EE C 331 της 24.11.2001.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το tribunal de paix de Luxembourg, με απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2002, στην υπόθεση Tilly Reichling κατά Léon Wampach, παρισταμένου του Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité (Ιδρύματος ασφαλίσεως γήρατος και αναπηρίας)

(Υπόθεση C-69/02)

(2002/C 118/27)

Με απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 1η Μαρτίου 2002, το tribunal de paix de Luxembourg, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Tilly Reichling και Léon Wampach, παρισταμένου του Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) _Εχει το άρθρο 6, σημείο 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών την έννοια ότι πράξη αναγκαστικής εκτελέσεως δικαστικής απόφασης — η οποία, σύμφωνα με τους διαδικαστικούς κανόνες του εθνικού δικαίου, συνεπάγεται οπωσδήποτε την παρέμβαση δικαστηρίου — μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά κύρια αγωγή στηριζόμενη σε σύμβαση ή πραγματικά περιστατικά; Μπορεί κύρια αγωγή στηριζόμενη σε αναγκαστική εκτέλεση δικαστικής απόφασης, διαπιστώνοντας και καθορίζοντας δικαίωμα διατροφής, να θεωρηθεί ότι στηρίζεται σε σύμβαση ή πραγματικά περιστατικά υπό την έννοια του άρθρου 6, σημείο 3; Μπορεί κύρια αγωγή, με την οποία σκοπεύεται η αναγκαστική εκτέλεση δικαιώματος διατροφής, να θεωρηθεί ότι στηρίζεται σε σύμβαση ή πραγματικά περιστατικά υπό την έννοια του άρθρου 6, σημείο 3;
- 2) Μπορεί η διατύπωση «απορρέει από την ίδια σύμβαση ή τα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η κύρια αγωγή» του άρθρου 6, σημείο 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών να θεωρηθεί πιο περιοριστική της διατύπωσης «συναφείς αγωγές» του άρθρου 22, τρίτο εδάφιο της Συμβάσεως των Βρυξελλών;
- 3) Επιτρέπει στον εναγόμενο το άρθρο 6, σημείο 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών — όταν η δικαιοδοσία του δικαστηρίου που επιλήφθηκε της κυρίας αγωγής απορρέει από το άρθρο 16, σημείο 5, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, χωρίς να ζητείται με την κύρια αγωγή από το δικαστήριο αυτό να κρίνει επί της ουσίας της νομικής σχέσεως των διαδίκων — να υποβάλει στο δικαστήριο αυτό ανταγωγή επί της ουσίας, ενώ αν είχε υποβάλει το αίτημα αυτό με ανεξάρτητη αγωγή, η αγωγή αυτή θα ενέπιπτε, σύμφωνα με τη Σύμβαση των Βρυξελλών, στη δικαιοδοσία των δικαστηρίων άλλου συμβαλλομένου κράτους;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Verwaltungsgericht Sigmaringen, με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2001, στην υπόθεση Erika Steinicke κατά Bundesanstalt für Arbeit

(Υπόθεση C-77/02)

(2002/C 118/28)

Με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Μαρτίου 2002, το Verwaltungsgericht Sigmaringen, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Erika Steinicke και Bundesanstalt für Arbeit που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του κάτωθι προδικαστικού ερωτήματος:

Το άρθρο 141 ΕΚ, οι οδηγίες 75/117/ΕΟΚ⁽¹⁾, 76/207/ΕΟΚ⁽²⁾ και/ή η οδηγία 97/81/ΕΟΚ⁽³⁾, απαγορεύουν τη ρύθμιση του άρθρου 72 β, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, σημείο 2, του Κώδικα Δημοσίων Υπαλλήλων (BBG), κατά τη διατύπωση της 31ης Μαρτίου 1999 η οποία ίσχυσε μέχρι τις 30 Ιουνίου 2000, σύμφωνα με την οποία, το καθεστώς μερικής απασχολήσεως λόγω ηλικίας μπορεί να χορηγηθεί μόνον σε υπάλληλο ο οποίος, κατά τα πέντε τελευταία έτη πριν από την έναρξη της μερικής απασχολήσεως, εργάστηκε με πλήρες ωράριο συνολικά επί τρία τουλάχιστον έτη, αν, κατ' ουσίαν, περισσότερες γυναίκες από άνδρες απασχολούνται με μειωμένο ωράριο και επομένως, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, αποκλείονται από τη χορήγηση του καθεστώτος μερικής απασχολήσεως λόγω ηλικίας;

⁽¹⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 42.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70.

⁽³⁾ ΕΕ 1998, L 14, σ. 19.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 12 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση C-83/02)

(2002/C 118/29)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Hans Stenlbaek και τον Μηνά Κωνσταντινίδη, νομικούς συμβούλους, άσκησε στις 12 Μαρτίου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή αιτείται από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της Συνθήκης ΕΚ γιατί παρέλειψε να θεσπίσει και να κοινοποιήσει στην Επιτροπή, μέσα στην προθεσμία που είχε ταχθεί (16η Σεπτεμβρίου 1999), τα σχέδια, τις γενικές κατευθύνσεις και τις περιλήψεις που απαιτούνται με βάση τα άρθρα 11 και 4, παράγραφος 1 της οδηγίας 96/59/ΕΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου της 16ης Σεπτεμβρίου 1996 για τη διάθεση των πολυχλωροδιφαινυλίων και των πολυχλωροτριφαινυλίων (PCB/PCT).
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στη δικαστική δαπάνη.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σύμφωνα με το άρθρο 249, τρίτο εδάφιο της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, οι οδηγίες δεσμεύουν κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνονται, όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Σύμφωνα με το άρθρο 10 πρώτο εδάφιο της Συνθήκης, τα κράτη μέλη λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη συγκεκριμένη Συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας.

Δεν αμφισβητείται από την Ελληνική Δημοκρατία ότι οφείλει να λάβει μέτρα για να συμμορφωθεί με την προαναφερόμενη οδηγία.

Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι μέχρι στιγμής, η Ελληνική Δημοκρατία δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα για την πλήρη ενσωμάτωση της επιδικίου οδηγίας στην ελληνική έννομο τάξη.

⁽¹⁾ ΕΕ L 243 της 24.09.1996, σ. 31.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren με διάταξη της 11ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση Nina Kristiansen κατά Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening

(Υπόθεση C-92/02)

(2002/C 118/30)

Με διάταξη της 11ης Μαρτίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Μαρτίου 2002, το Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Nina Kristiansen και Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Εμποδίζουν οι διατάξεις του κανονισμού 1408/71⁽¹⁾ — για τους έκτακτους υπαλλήλους της ΕΟΚ οι οποίοι μετά τη λήξη της υπηρεσίας τους στην ΕΟΚ κατοικούν στο Βέλγιο, από τον μισθό των οποίων δεν παρακρατήθηκαν εισφορές κοινωνικής ασφάλισης και οι οποίοι έχουν δικαίωμα να λάβουν παροχές ανεργίας από την ΕΟΚ — να εφαρμοστεί πλήρως επ' αυτών η εθνική ρύθμιση, λαμβανομένου υπόψη του εθνικού κανόνα κατά της σωρευσεως ο οποίος ορίζει ότι βάσει των προϋποθέσεων για την αναγνώριση δικαιώματος λήψεως παροχών ανεργίας ο εργαζόμενος πρέπει να είναι χωρίς εργασία και χωρίς μισθό, όπου ως μισθός θεωρείται μεταξύ άλλων η αποζημίωση λόγω καταγγελίας ή λήξεως της συμβάσεως εργασίας, την οποία αποζημίωση ο εργαζόμενος έχει ενδεχομένως δικαίωμα να λάβει, εξαιρουμένης της χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης;
- 2) Αντίκεινται προς τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1612/68⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968 (τίτλος II, άρθρο 7, παράγραφος 4), ο οποίος ορίζει ότι πρέπει να επιδιώκεται ομοιομορφία σε επίπεδο κοινωνικής ασφάλισης και ότι ουδεμία δυσμενής διάκριση είναι επιθυμητή, το γεγονός ότι (κατά την προσφεύγουσα) υφίσταται ανισότητα στο εντός του ΕΟΧ κοινωνικό καθεστώς των ερευνητών μεταδιδακτορικού επιπέδου (postdoc) και το γεγονός ότι σε διάφορα κράτη μέλη του ΕΟΧ η κατοχή θέσεως ερευνητή μεταδιδακτορικού επιπέδου θεωρείται ως επαγγελματική δραστηριότητα ανεξαρτήτως του αν υπόκειται σε κοινωνική ασφάλιση, και στο Βέλγιο ο ερευνητής μεταδιδακτορικού επιπέδου (κακώς, κατά την προσφεύγουσα) θεωρείται ως ασκούμενος-υπότροφος φοιτητής και ο υπότροφος ερευνητής μεταδιδακτορικού επιπέδου πρέπει ο ίδιος να ασφαλιστεί στο βελγικό ασφαλιστικό σύστημα, ενώ τούτο (οπωσδήποτε για τον κλάδο ανεργίας) δεν μπορεί να γίνει επί προαιρετικής βάσεως;

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73.

(2) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 15 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση C-99/02)

(2002/C 118/31)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Vittorio Di Bucci, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Μαρτίου 2002 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει, εντός της τασσομένης προθεσμίας, όλα τα αναγκαία μέτρα για ν' αναζητήσει από τους αποδέκτες τις ενισχύσεις που είχαν κριθεί παράνομες και μη συμβιβαζόμενες με την κοινή αγορά με την απόφαση 2000/128/ΕΚ της Επιτροπής, της 11ης Μαΐου 1999, σχετικά με τα καθεστώτα ενίσχυσης τα οποία έθεσε σε εφαρμογή η Ιταλία σχετικά με μέτρα υπέρ της απασχόλησης (κοινοποιηθείσα στις 4 Ιουνίου 1999 υπό τον αριθμό E(1999) 1364, ΕΕ L 42 της 15.02.2000, σ. 1), και, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να ενημερώσει την Επιτροπή σχετικά με την έκδοση τέτοιων μέτρων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 3 και 4 της εν λόγω αποφάσεως και της Συνθήκης ΕΚ·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η απόφαση της Επιτροπής υποχρεώνει την Ιταλία να θεσπίσει «όλα τα αναγκαία μέτρα για να ανακτηθούν από τους αποδέκτες οι ενισχύσεις που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις των άρθρων 1 και 2 και οι οποίες τους χορηγήθηκαν παράνομα». Υποχρεούται, περαιτέρω, να ενημερώσει την Επιτροπή εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση της αποφάσεως, «για τα μέτρα που έλαβε για την εφαρμογή της».

Πρέπει να διαπιστωθεί ότι, κατά την παρέλευση της προθεσμίας αυτής, η Ιταλική Δημοκρατία δεν είχε γνωστοποιήσει ακόμη την Επιτροπή τί μέτρα είχε λάβει για ν' αναζητήσει τις παρανόμως καταβληθείσες ενισχύσεις.

Κατά προσφυγής λόγω παραβάσεως αποφάσεως που του επιβάλλει την αναζήτηση ενισχύσεων, ένα κράτος μέλος μπορεί να προβάλει μόνον την ένσταση της απόλυτης αδυναμίας εκτελέσεως. Η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούται όταν η καθής κυβέρνηση ενημερώνει απλώς την Επιτροπή για τις νομικές, πολιτικές ή πρακτικές δυσχέρειες τις οποίες εμφανίζει η εκτέλεση της αποφάσεως, ενώ δεν προβαίνει σε κανένα βήμα στην κατεύθυνση της αναζητήσεως της ενισχύσεως από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, ούτε προτείνει άλλους τρόπους εκτελέσεως της αποφάσεως που να καθιστούν δυνατή την υπέρβαση των δυσχερειών.

Οι ιταλικές αρχές ουδέποτε επικαλέστηκαν απόλυτη αδυναμία εκτελέσεως, ούτε ζήτησαν ποτέ επίσημα παράταση της προθεσμίας αναζητήσεως ή αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως. Ούτε, περαιτέρω, διερεύνησαν εναλλακτικούς τρόπους εφαρμογής της αποφάσεως καθιστώντες δυνατή την υπέρβαση των δυσχερειών στις οποίες προσέκρουε.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση C-101/02)

(2002/C 118/32)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Μαρία Πατακιά και τον Antonio Aresu, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 19 Μαρτίου 2002 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θέσει σε εφαρμογή τις διατάξεις της οδηγίας 92/51/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, σχετικά με ένα δεύτερο γενικό σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής εκπαίδευσης, το οποίο συμπληρώνει την οδηγία 89/48/ΕΟΚ⁽²⁾, σε σχέση με την επαγγελματική δραστηριότητα των αθλητών στίβου, των προπονητών, των τεχνικο-αθλητικών επιμελητών και των αθλητικών παρασκευαστών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Από την εξέταση των διατάξεων του νόμου 91/81 προκύπτει σαφώς ότι οι δραστηριότητες του αθλητή στίβου, του προπονητή, του τεχνικο-αθλητικού επιμελητή και του αθλητικού παρασκευαστή, αποτελούν στην Ιταλία επαγγέλματα υποκείμενα σε ρύθμιση σύμφωνα με την οδηγία 92/51. Κατά συνέπεια, όταν οι αρμόδιες ιταλικές αρχές λαμβάνουν αίτηση αναγνώρισης της επαγγελματικής κατάρτισης για τις παραπάνω δραστηριότητες, έχουν την υποχρέωση να εξετάζουν την αίτηση σύμφωνα με τις διατάξεις της εν λόγω οδηγίας.

Το άρθρο 13 του νομοθετικού διατάγματος 319/94, όμως, απαριθμεί τις αρχές που είναι υπεύθυνες για την αναγνώριση της επαγγελματικής κατάρτισης, ορίζοντας ειδικότερα στο στοιχείο α) ότι αρμόδιος να αποφαινεται επί τέτοιων αιτήσεων αναγνώρισης είναι ο Υπουργός ο αρμόδιος για την επιτήρηση των επαγγελμάτων που εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου 2, στοιχείο α), σύμφωνα με το παράρτημα C του ίδιου διατάγματος. Το εν λόγω παράρτημα παραθέτει έναν αριθμό επαγγελμάτων και Υπουργείων αρμοδίων για την εξέταση των αιτήσεων αναγνώρισης των προσόντων για την άσκησή τους. Τα μόνα όμως αθλητικά επαγγέλματα που μνημονεύονται είναι τα του εκπαιδευτή του σκι, του εκπαιδευτή ναυτικών αθλημάτων, του οδηγού ορειβάσις και του οδηγού σπηλαιολογίας, ενώ δεν γίνεται καμία αναφορά στα επαγγέλματα του αθλητή στίβου, του προπονητή, του τεχνικο-αθλητικού επιμελητή και του αθλητικού παρασκευαστή.

Επομένως, η Επιτροπή καταλήγει ότι η Ιταλική Κυβέρνηση δεν έχει συμμορφωθεί προς την οδηγία 92/51 όσον αφορά την πρόσβαση στα προαναφερθέντα επαγγέλματα.

⁽¹⁾ ΕΕ L 209, της 24.07.1992, σ. 25.

⁽²⁾ ΕΕ L 19, της 24.11.1989, σ. 16.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, ασκηθείσα στις 20 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση C-103/02)

(2002/C 118/33)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Richard Wainwright και Roberto Amorosi, άσκησε στις 20 Μαρτίου 2002 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, έχοντας θεσπίσει το διάταγμα αριθ. 22, της 5ης Φεβρουαρίου 1998, περί του ακριβούς προσδιορισμού των μη επικινδύνων αποβλήτων που υπόκεινται στις απλοποιημένες διαδικασίες επανακτήσεως κατά την έννοια των άρθρων 31 και 33 του νομοθετικού διατάγματος της 5ης Φεβρουαρίου 1997, το οποίο,

A. κατά παράβαση των άρθρων 11, πρώτο εδάφιο, πρώτη και δεύτερη περίπτωση, και 10 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ⁽¹⁾, όπως αυτή τροποποιήθηκε, επιτρέπει στους φορείς και στις επιχειρήσεις επανακτήσεως μη επικινδύνων αποβλήτων να απαλλάσσονται από την υποχρέωση λήψεως αδείας, και τούτο ανεξαρτήτως της τηρήσεως των προϋποθέσεων που αφορούν: 1) τον εκ των προτέρων καθορισμό της ανώτατης ποσότητας αποβλήτων και 2) την τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 4 της τροποποιημένης οδηγίας 75/442/ΕΟΚ σε σχέση με τις ποσότητες αποβλήτων που έχουν υποστεί επεξεργασία από τους απαλλασσόμενους από την υποχρέωση λήψεως αδείας φορείς,

B. κατά παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της τροποποιημένης οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, δεν ορίζει με ακρίβεια τους απαλλασσόμενους από την υποχρέωση λήψεως αδείας τύπους αποβλήτων και υπό την έννοια αυτή, και κατά παράβαση του άρθρου 3 της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ⁽²⁾, σε ορισμένες περιπτώσεις, επιτρέπει, λόγω της ελλείψεως σαφήνειας και ακρίβειας, σε φορείς ή επιχειρήσεις επανακτήσεως ορισμένων τύπων επικινδύνων αποβλήτων να απαλλάσσονται από την υποχρέωση λήψεως αδείας, με βάση τις λιγότερο αυστηρές προϋποθέσεις που προβλέπονται για τα μη επικίνδυνα απόβλητα,

Γ. κατά παράβαση των άρθρων 9 και 11, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, στοιχεία ε) και στ) της τροποποιημένης οδηγίας 75/442/ΕΟΚ και τα παραρτήματα II Α και II Β, όπως τροποποιήθηκαν με την απόφαση 96/350/ΕΚ⁽³⁾, ορίζει μερικές δραστηριότητες διαθέσεως ως δραστηριότητες «περιβαλλοντικής επανακτίσεως», κατά τρόπον ώστε, επιτρέποντας σε φορείς και επιχειρήσεις που διενεργούν πράξεις διαθέσεως διαφορετικές από εκείνες της διαθέσεως των δικών τους αποβλήτων στον τόπο παραγωγής, να μπορούν να εξαιρούνται από την υποχρέωση λήψεως αδειας, σαν να επρόκειτο για διενέργεια πράξεων επανακτίσεως,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει των άρθρων 1, 9, 10 και 11 της οδηγίας 75/442/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ⁽⁴⁾, καθώς και από το άρθρο 3 της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

A. Ακριβής προσδιορισμός των ποσοτήτων

Η αιτίαση της Επιτροπής επικεντρώνεται στο γεγονός ότι το άρθρο 7 του διατάγματος, ορίζοντας τις ανώτατες ποσότητες αποβλήτων που εμπλέκονται στις εργασίες επανακτίσεως και μπορούν να απαλλαγούν από την υποχρέωση της λήψεως αδειας περί της οποίας διαλαμβάνουν τα άρθρα 9 και 10 της οδηγίας, δεν αναφέρεται σε απόλυτη ανώτατη ποσότητα, εξατομικευόμενη με βάση τον τύπο του φορέα ή της επιχειρήσεως αλλά σε σχετική ανώτατη ποσότητα, ποικίλλουσα ανάλογα με την ετήσια δυναμικότητα της εγκαταστάσεως όπου πραγματοποιούνται οι εργασίες.

Η έλλειψη εκ των προτέρων ακριβούς προσδιορισμού της ανώτατης ποσότητας αποβλήτων, η μη υπέρβαση της οποίας παρέχει τη δυνατότητα απαλλαγής από την υποχρέωση λήψεως αδειας για τις εργασίες αποθέσεως ή επανακτίσεως, συνεπάγεται ότι κάθε επιχείρηση ή φορέας, ακόμη και αν επεξεργάζεται τεράστιες ποσότητες αποβλήτων, μπορεί να αιτείται την απαλλαγή του, γεγονός που, εκτός του ότι στερεί τη συνήθη διαδικασία από οποιαδήποτε πρακτική αποτελεσματικότητα, καθιστά αδύνατο τον έλεγχο της τηρήσεως των προϋποθέσεων που προβλέπει το άρθρο 11, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, της οδηγίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 αυτής.

B. Ελλιπής ή εσφαλμένη αναφορά των τύπων αποβλήτων για τους οποίους είναι δυνατή η απαλλαγή από την υποχρέωση λήψεως αδειας

Όσον αφορά τους τύπους αποβλήτων ενόψει των οποίων, κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της οδηγίας, επιτρέπεται η απαλλαγή από την υποχρέωση λήψεως αδειας, ορισμένοι τίτλοι των τεχνικών προδιαγραφών που περιλαμβάνουν τα παραρτήματα 1 και 2 του ιταλικού διατάγματος δίδουν τους ορισμούς των τύπων αποβλήτων κατά τόσον αόριστο τρόπο ώστε ορισμένα επικίνδυνα απόβλητα να μπορούν να υπαχθούν στην κατηγορία των μη επικινδύνων αποβλήτων, με αποτέλεσμα να επιτρέπεται στους φορείς και στις επιχειρήσεις που τα επεξεργάζονται να απαλλάσσονται από την υποχρέωση λήψεως αδειας, επωφελούμενοι των λιγότερο αυστηρών κριτηρίων που προβλέπεται για τα μη επικίνδυνα απόβλητα.

Σε άλλες περιπτώσεις, δεν παρατίθενται οι κωδικοί του Ευρωπαϊκού καταλόγου αποβλήτων (ΕΚΑ) ο οποίος θεσπίστηκε με την απόφαση της Επιτροπής 94/3/ΕΚ⁽⁵⁾ (επί παραδείγματι ο κανόνας 5.9), ή, ενώ αναφέρονται, δεν αντιστοιχούν στον ορισμό που δίδεται με τους τίτλους των τεχνικών προδιαγραφών.

Γ. Εργασίες περιβαλλοντικής επανακτίσεως

Η Επιτροπή υποστηρίζει συναφώς ότι οι κατά την έννοια του άρθρου 5 του διατάγματος εργασίες περιβαλλοντικής επανακτίσεως είναι στην πραγματικότητα εργασίες αποθέσεως.

Με τον τρόπο αυτό, οι επιχειρήσεις και φορείς που ασκούν, σύμφωνα με το άρθρο 5 του ιταλικού διατάγματος, δραστηριότητες περιβαλλοντικής επανακτίσεως, συνιστάμενες στην πραγματικότητα στην απόθεση αποβλήτων, απαλλάσσονται από την υποχρέωση λήψεως αδειας βάσει του άρθρου 9 της οδηγίας πέραν των ορίων που προβλέπονται για τις διενεργούμενες εργασίες αποθέσεως αποβλήτων επιχειρήσεις και φορείς που μπορούν να απαλλάσσονται μόνον υπό την όρο ότι προβαίνουν οι ίδιες στην απόθεση των δικών τους αποβλήτων στον τόπο παραγωγής τους.

(1) ΕΕ ειδ. εκδ. 15/001, σ. 86.

(2) ΕΕ L 377 της 31.12.1991, σ. 20.

(3) ΕΕ L 135 της 6.6.1996, σ. 32.

(4) ΕΕ L 78 της 23.3.1991, σ. 32.

(5) ΕΕ L 5 της 7.1.1994, σ. 15.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 7ης Φεβρουαρίου 2002

στην υπόθεση T-187/94, Theresia Rudolph κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Κανονισμός (ΕΚ) 2187/93 — Αποζημίωση των παραγωγών — Διακοπή της παραγραφής]

(2002/C 118/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-187/94, Theresia Rudolph, κάτοικος Rasdorf-Grüsselbach (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους B. Meisterernst, M. Düsing, D. Manstetten, F. Schulze και C.-H. Husemann, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωπος: A.-M. Colaert) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: D. Boob, M. Niejahr, H.-J. Rabe και M. Núñez-Müller), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως, κατ' εφαρμογή των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για τις ζημιές που υπέστη η ενάγουσα για τον λόγο ότι εμποδίστηκε να εμπορευθεί γάλα λόγω της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 (ΕΕ L 132, σ. 11), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τον P. Mengozzi, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Φεβρουαρίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Οι εναγόμενοι υποχρεούνται να αποκαταστήσουν τη ζημία που υπέστη η ενάγουσα λόγω της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού 804/68, καθόσον οι κανονισμοί αυτοί δεν προέβλεψαν τη χορήγηση ποσότητας αναφοράς στους παραγωγούς οι οποίοι, σε εκτέλεση υποχρεώσεως αναληφθείσας βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 1078/77 του Συμβουλίου, της

17ης Μαΐου 1977, περί θεσπίσεως συστήματος πριμοδοτήσεων για τη μη εμπορία του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων και τη μετατροπή των αγελών βοοειδών γαλακτοκομικής κατευθύνσεως, δεν παρέδωσαν γάλα κατά τη διάρκεια του έτους αναφοράς που επελέγη από το οικείο κράτος μέλος.

- 2) Η περίοδος για την οποία η ενάγουσα πρέπει να λάβει αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη λόγω της εφαρμογής του κανονισμού 857/84 αρχίζει στις 5 Αυγούστου 1987 και λήγει στις 28 Μαρτίου 1989.
- 3) Οι διάδικοι θα γνωστοποιήσουν στο Πρωτοδικείο, εντός προθεσμίας έξι μηνών από της εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως, τα προς καταβολή ποσά, τα οποία θα καθοριστούν διά κοινής συμφωνίας.
- 4) Ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, θα υποβάλουν εντός της ίδιας προθεσμίας στο Πρωτοδικείο τα αιτήματά τους ως προς το ύψος της αποζημιώσεως.
- 5) Το Πρωτοδικείο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 174 της 25.6.94.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 7ης Φεβρουαρίου 2002

στην υπόθεση T-199/94, Hans-Walter Gosch κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων⁽¹⁾

(Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Παραγωγός που ανέλαβε δέσμευση μη εμπορίας — Μη επανέναρξη της παραγωγής κατά τη λήξη της ισχύος της δεσμεύσεως)

(2002/C 118/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-199/94, Hans-Walter Gosch, κάτοικος Högersdorf (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τους D. Hansen και S. Viergege, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: D. Boob, M. Niejahr και M. Núñez-Müller), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως, κατ' εφαρμογή των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για τις ζημιές που υπέστη ο ενάγων για τον λόγο ότι εμποδίστηκε να εμπορευθεί γάλα λόγω της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της

εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 (ΕΕ L 132, σ. 11), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τον P. Mengozzi, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Φεβρουαρίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Καταδικάζει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 218 της 6.8.94.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 7ης Φεβρουαρίου 2002

στην υπόθεση T-201/94, Erwin Kustermann κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Κανονισμός (ΕΚ) 2187/93 — Αποζημίωση των παραγωγών — Διακοπή της παραγραφής)

(2002/C 118/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-201/94, Erwin Kustermann, κάτοικος Eggenenthal (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τους H.-P. Ried, Y. Schur και R. Brukhardt, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωπος: A.-M. Colaert) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: D. Boos, M. Niejahr, H.-J. Rabe και M. Núñez-Müller), με αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως, κατ' εφαρμογή των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για τις ζημιές που υπέστη ο ενάγων για τον λόγο ότι εμποδίστηκε να εμπορευθεί γάλα λόγω της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 (ΕΕ L 132, σ. 11), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τον P. Mengozzi, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Φεβρουαρίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Οι ενάγοι υποχρεούνται να αποκαταστήσουν τη ζημία που υπέστη ο ενάγων λόγω της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού 804/68, καθόσον οι κανονισμοί αυτοί δεν προέβλεψαν τη χορήγηση ποσότητας αναφοράς στους παραγωγούς οι οποίοι, σε εκτέλεση υποχρέωσης αναληφθείσας βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 1078/77 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί θεσπίσεως συστήματος προμηθειών για τη μη εμπορία του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων και τη μετατροπή των αγελάδων βοοειδών γαλακτοκομικής κατεύθυνσεως, δεν παρέδωσαν γάλα κατά τη διάρκεια του έτους αναφοράς που επελέγη από το οικείο κράτος μέλος.
- 2) Η περίοδος για την οποία ο ενάγων πρέπει να λάβει αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη λόγω της εφαρμογής του κανονισμού 857/84 αρχίζει στις 5 Αυγούστου 1987 και λήγει στις 28 Μαρτίου 1989.
- 3) Οι διάδικοι θα γνωστοποιήσουν στο Πρωτοδικείο, εντός προθεσμίας έξι μηνών από της εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως, τα προς καταβολή ποσά, τα οποία θα καθοριστούν διά κοινής συμφωνίας.
- 4) Ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, θα υποβάλουν εντός της ίδιας προθεσμίας στο Πρωτοδικείο τα αιτήματά τους ως προς το ύψος της αποζημιώσεως.
- 5) Το Πρωτοδικείο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ C 218 της 6.8.94.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 7ης Φεβρουαρίου 2002

στην υπόθεση T-261/94, Bernhard Schulte κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Αγωγή αποζημιώσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Γάλα — Συμπληρωματική εισφορά — Ποσότητα αναφοράς — Κανονισμός (ΕΚ) 2187/93 — Αποζημίωση των παραγωγών — Πράξη των εθνικών αρχών — Παραγραφή)

(2002/C 118/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Στην υπόθεση T-261/94, Bernhard Schulte, κάτοικος Delbrück (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον R. Freise, δικηγόρο, κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (εκπρόσωποι: A.-M. Colaert και M. Núñez-Müller) και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: D. Boos, M. Niejahr και M. Núñez-Müller) με

αντικείμενο αγωγή αποζημίωσης, κατ' εφαρμογή των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για τις ζημιές που υπέστη ο ενάγων για τον λόγο ότι εμποδίστηκε να εμπορευθεί γάλα λόγω της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 857/84 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1984, περί γενικών κανόνων για την εφαρμογή της εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ L 90, σ. 13), όπως συμπληρώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1371/84 της Επιτροπής, της 16ης Μαΐου 1984, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής της συμπληρωματικής εισφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 5γ του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 (ΕΕ L 132, σ. 11), το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τον P. Mengozzi, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές, γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Φεβρουαρίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) *Απορρίπτει την αγωγή.*
- 2) *Καταδικάζει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.*

(¹) ΕΕ C 304 du 29.10.94.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 7ης Φεβρουαρίου 2002

στην υπόθεση T-193/00, Bernard Felix κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Υπάλληλοι — Γενικός διαγωνισμός — Προφορικές εξετάσεις — Μη εγγραφή στον εφεδρικό πίνακα — Σταθερότητα της συνδέσεως της εξεταστικής επιτροπής — Γνώσεις ξένων γλωσσών)

(2002/C 118/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση T-193/00, Bernard Felix, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Arlon (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους J.-N. Louis και V. Peere, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: J. Currell), με αντικείμενο προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/A/12/98 να βαθμολογήσει τον προσφεύγοντα στην προφορική εξέταση με βαθμό μικρότερο από τον ελάχιστο απαιτούμενο και να μην τον εγγράψει στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. D. Cooke, πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas και P. Lindh, δικαστές, γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 7 Φεβρουαρίου 2002 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) *Ακυρώνει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού COM/A/12/98 όσον αφορά τη βαθμολόγηση του προσφεύγοντος στην προφορική εξέταση.*
- 2) *Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.*

(¹) ΕΕ C 273 της 23.9.00.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 19ης Δεκεμβρίου 2001

στις υποθέσεις T-195/01 R και T-207/01 R, Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Κρατικές ενισχύσεις — Απόφαση για την κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας — Παραδεκτό — Fumus boni juris — Επείγον — Δεν υπάρχει — Στάθμιση των συμφερόντων)

(2002/C 118/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στις υποθέσεις T-195/01 R και T-207/01 R, Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ, εκπροσωπούμενη από τους A. Sutton, M. Llamas, barristers, και W. Schuster, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: V. Di Bucci και R. Lyal), με αντικείμενο δύο αιτήσεις για τη λήψη προσωρινών μέτρων σχετικά με τις αποφάσεις της Επιτροπής της 11ης Ιουλίου 2001, κοινοποιηθείσες στην Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου με τα έγγραφα SG(2001) D/289755 και SG(2001) D/289757, για κίνηση της προβλεπόμενης από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ διαδικασίας, όσον αφορά τις φερόμενες ως κρατικές ενισχύσεις που χορηγήθηκαν δυνάμει της νομοθεσίας του Γιβραλτάρ περί των απαλλασσόμενων και των οιονεί απαλλασσόμενων εταιριών αντιστοίχως, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 19 Δεκεμβρίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Απορρίπτει τις αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Προσφυγή των Atzeni Giuseppe κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 25 Ιανουαρίου 2002

(Υπόθεση T-21/02)

(2002/C 118/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Οι ανωτέρω προσφεύγοντες, εκπροσωπούμενοι από τους δικηγόρους Giovanni Dore και Fabio Ciulli, άσκησαν στις 25 Ιανουαρίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- κατά την έννοια του άρθρου 230 της Συνθήκης, να αναγνωρίσει την έλλειψη νομιμότητας της απόφασης 612/97 της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και να αναγνωρίσει, συνακόλουθα, την πλήρη ακυρότητά της ή, επικουρικός, την ακυρότητα του τμήματος που προβλέπει την ανάκτηση των καταβληθεισών στους προσφεύγοντες, εκ μέρους του ιταλικού Δημοσίου, ενισχύσεων, και
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα απόφαση βάλλει κατά της ίδιας απόφασης, αντικείμενο της υποθέσεως T-4/02: κληρονόμοι Arca Delio κ.λπ. κατά Επιτροπής⁽¹⁾.

Προς στήριξη των αξιώσεών τους, οι προσφεύγοντες επικαλούνται:

- Την έλλειψη αρμοδιότητας της καθής, στον βαθμό που οι κανόνες περί ανταγωνισμού δεν τυγχάνουν εφαρμογής, καταρχήν, στα πλαίσια της γεωργίας. Όσον αφορά τις περιεχόμενες στον κανονισμό 26/62 διευκρινίσεις, υποστηρίζεται ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν χορηγήθηκε καμία ενίσχυση ούτε στην παραγωγή ούτε στο γεωργικό εμπόριο, αλλ' απλώς προβλέφθηκε η ανασύσταση της αναγκαίας ρευστότητας υπέρ των γεωργικών εκμεταλλεύσεων που είχαν πληγεί από αντικειμενικές καταστάσεις χαλεπότητας, από τις οποίες επλήγη σαφώς η Περιφέρεια της Σαρδηνίας. Εξάλλου, ο ίδιος κανονισμός προβλέπει ότι η κανονιστική ρύθμιση περί ενισχύσεων εφαρμόζεται αποκλειστικά σε σχέση με το άρθρο 88, παράγραφοι 1 και 3, πρώτη περίοδος.

- Το γεγονός ότι η εν λόγω ενίσχυση έπρεπε να θεωρηθεί ότι ισχύει από το 1928. Εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή παρέκαμψε όλη την προβλεπόμενη στο άρθρο 88, παράγραφος 1, διαδικασία.
- Την παράβαση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως σχετικά με τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των γεωργικών δομών, καθώς και των «κοινοτικών κατευθυντηρίων γραμμών όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση των προβληματικών επιχειρήσεων».

Οι προσφεύγοντες προβάλλουν επίσης την αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

⁽¹⁾ ΕΕ C 56 της 2ας Μαρτίου 2002, σ. 20.

Προσφυγή-αγωγή του Michel Sautelet κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 2002

(Υπόθεση T-25/02)

(2002/C 118/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Michel Sautelet, κάτοικος Kirchberg, (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), εκπροσωπούμενος από τον Gilles Bouvéου, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 7 Φεβρουαρίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τη ρητή απόφαση 39090, της 06.11.2001, η οποία επιδίκαζε το ποσό των 1 500 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη ο προσφεύγων·
- να επιδικάσει στον προσφεύγοντα το ποσό των 12 394,68 ευρώ (δηλαδή ίσο με το ποσό των 500 000 LUF) ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την καθυστέρηση κατά την κατάρτιση της εκθέσεως βαθμολογίας του για την περίοδο από 1.7.1997 έως 30.6.1999·
- να ακυρώσει τη ρητή απόφαση 44024, της 15.11.2001, με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος 197/01, της 31.10.2001, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής στις 05.11.2001·

- να επιδικάσει στον προσφεύγοντα το ποσό των 247 893,52 ευρώ (δηλαδή ίσο με το ποσό των 1 000 000 LUF) ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την καθυστέρηση κατά την κατάρτιση των εκθέσεων βαθμολογίας του για τις περιόδους από 01.07.1993 έως 30.06.1995 και από 01.07.1995 έως 30.06.1997·
- να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων, καταδικάζοντας την εναγόμενη στα δικαστικά έξοδα και τις δικηγορικές αμοιβές.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη ηθική βλάβη από την παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και την παράβαση του καθήκοντος πίστης και συνεργασίας κατά την κατάρτιση των διαδοχικών εκθέσεων βαθμολογίας του. Επιπλέον, τα σφάλματα που διαπράχθηκαν επανειλημμένως αποδεικνύουν, κατά τον προσφεύγοντα, ότι η Επιτροπή αδιαφορεί για την τήρηση των κανόνων.

Προσφυγή της Kronofrance S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 2002

(Υπόθεση T-27/02)

(2002/C 118/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η εταιρία Kronofrance S.A., με έδρα το Sully sur Loire (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο R. Nierger, άσκησε στις 4 Φεβρουαρίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 25 Ιουλίου 2001 απόφαση της Επιτροπής να μην προβάλλει αντιρρήσεις για τη χορήγηση ενισχύσεως από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην Glunz AG·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά της έξοδα και στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα παράγει μεταξύ άλλων μοριοσανίδες και σανίδες Oriented Strand Board (OSB). Η προσφυγή βάλλει κατά της αποφάσεως της Επιτροπής που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα C 333, της 28ης Νοεμβρίου 2001 να μην προβάλλει αντιρρήσεις για τη χορήγηση της ενισχύσεως N 517/2000 στην Glunz AG. Η ενίσχυση αυτή περιλαμβάνει μη επιστρεπτέα εισφορά ύψους 46 201 868 EUR και επενδυτική ενίσχυση ύψους 23 596 120 EUR για την ανέγερση πλήρους κέντρου επεξεργασίας ξυλείας στο Nettgau, στο κράτος της Σαξονίας-Anhalt στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται:

Η Επιτροπή δεν τήρησε πλήρως τις κατευθυντήριες γραμμές ή το κανονιστικό πλαίσιο. Πρόκειται ενδεχομένως για ενισχύσεις αναδιρθώσεως και όχι για εφαρμογή του πολυτομεακού πλαισίου περιφερειακών ενισχύσεων. Εσφαλμένως η Επιτροπή θεώρησε, όσον αφορά το πολυτομεακό κοινοτικό πλαίσιο κατά τον καθορισμό του συντελεστή ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού, ότι οι μοριοσανίδες και οι σανίδες OSB ανήκουν στην ίδια αγορά, ενώ έπρεπε να εκτιμήσει χωριστά τις δύο αγορές. Η εκτίμηση των ετησίων ρυθμών αναπτύξεως δεν είναι ορθή· η αγορά των προϊόντων αυτών μειούται συνεχώς. Επομένως, ο κατά το σημείο 3.10 του πολυτομεακού πλαισίου συντελεστής δεν έπρεπε να είναι 1,00 αλλά 0,25. Η αγορά των μοριοσανίδων χαρακτηρίζεται από εξοντωτικό πόλεμο τιμών. Ο πόλεμος αυτός επιδεινώνεται εξαιρετικά με την περαιτέρω ενίσχυση νέων παραγωγικών εγκαταστάσεων.

Η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν είχε εξουσία εκτιμήσεως και κατά την έγκριση της ενισχύσεως δέχθηκε εσφαλμένως ότι δεν διέθετε διακριτική ευχέρεια. Η παράλειψη χρήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως συνιστά κατάχρηση εξουσίας.

Αν θεωρηθεί ότι η Επιτροπή εφάρμοσε τυπικώς ορθώς το πολυτομεακό πλαίσιο περιφερειακών ενισχύσεων, τότε ενδεχομένως αυτό δεν συμβιβάζεται με το άρθρο 87 ΕΚ.

Η Επιτροπή, μη κινώντας την επίσημη διαδικασία εξετάσεως παρά τις σημαντικές δυσκολίες κατά τον έλεγχο των ενισχύσεων και τη σχεδόν δωδεκάμηνη έρευνα, παρέβη τόσο τον κανονισμό 659/1999, όσο και το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ και επομένως συντρέχει παράβαση ουσιώδους διαδικαστικής διατάξεως και ουσιαστικού δικαίου.

Με την παράλειψη κινήσεως της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως η προσφεύγουσα και κράτη μέλη εμποδίστηκαν παρανόμως να μετασχουν στη διαδικασία. Το γεγονός αυτό θίγει τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας και περιορίζει το δικαίωμά της νόμιμης ακροάσεως.

Η αιτιολόγηση της αποφάσεως είναι ανεπαρκής.

Προσφυγή-αγωγή της S.A Global Electronic Finance Management κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 2002

(Υπόθεση T-29/02)

(2002/C 118/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η εταιρία S.A Global Electronic Finance Management, εκπροσωπούμενη από τον Matthias E. Storme και την Ann Gobien του δικηγορικού γραφείου Keuleneer, Storme, Vanneste, Van Varenbergh, Verhelst, Βρυξέλλες (Βέλγιο), άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 13 Φεβρουαρίου 2002, προσφυγή-αγωγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την προσφυγή-αγωγή παραδεκτή και βάσιμη·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει στην προσφεύγουσα το αντίστοιχο σε ευρώ ποσό των 40 693 ECU·
- να κρίνει ότι άνευ νομίμου ερείσματος επιχείρησε η Επιτροπή να ανακτήσει από την προσφεύγουσα το ποσό των 273 516 ECU και ως εκ τούτου να υποχρεώσει την Επιτροπή να εκδώσει «πιστωτικό σημείωμα» για το ποσό των 273 516 ECU·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής-αγωγής, σύμφωνα με ρήτρα διατησίας κατά την έννοια του άρθρου 238 [πρώην άρθρο 181] της Συνθήκης ΕΚ, είναι να υποχρεωθεί η Επιτροπή, ως εκπροσώπουσα την Ευρωπαϊκή Κοινότητα, να καταβάλει στην προσφεύγουσα το ποσό των 40 693 ECU, σε εκτέλεση συμβάσεως στο πλαίσιο του προγράμματος ESPRIT, με σκοπό την ανάπτυξη της χρηματοοικονομικής υποδομής, των συστημάτων και των μηχανισμών συναλλαγών που είναι αναγκαίοι για την προώθηση του ηλεκτρονικού εμπορίου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Εφαρμοστέο είναι το βελγικό δίκαιο.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται τα εξής:

- Η προσφεύγουσα εκτέλεσε ορθώς τις συμβατικές υποχρεώσεις της, όπως επανειλημμένως διαπίστωσε η Επιτροπή κατά την εκτέλεση του σχεδίου και επιβεβαίωσε η τελική επιθεώρηση. Το αναφερόμενο στον λογαριασμό που υπέβαλε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή για καταβολή ποσό ήταν δικαιολογημένο και επαρκώς τεκμηριωμένο. Κατά συνέπεια, ουδείς λόγος συντρέχει να αναζητήσει η Επιτροπή οποιοδήποτε ποσό.

— Ουδεμία απόδειξη υφίσταται ως προς το ότι η Επιτροπή προέβη εσφαλμένως σε οποιαδήποτε καταβολή.

— Η Επιτροπή γνωστοποίησε για πρώτη φορά ότι άλλαξε γνώμη σχετικά με την αποδοχή του κόστους του σχεδίου μόλις έξι μήνες μετά την ολοκλήρωση του σχεδίου και τρεις μήνες μετά την τελική επιθεώρηση. Κατά τον τρόπο αυτόν, η καθής/εναγομένη δεν γνωστοποίησε τις αντιρρήσεις της εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος.

— Η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς τις γενικές αρχές της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της τηρήσεως προσηκούσας διαδικασίας και της καλόπιστης εκτελέσεως της συμβάσεως.

Προσφυγή της Ricosmos BV κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2002

(Υπόθεση T-53/02)

(2002/C 118/44)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

Η εταιρία Ricosmos BV, με έδρα το Delfzijl (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Martijn Hendrik Fleers, Michel Chatelin και Pierre Metzler, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 22 Φεβρουαρίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1. να ακυρώσει την απόφαση E(2001) 3663 τελικό της Επιτροπής, της 16ης Νοεμβρίου 2001, στον φάκελο REM 09/00·
2. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα διαθέτει διάφορες τελωνειακές άδειες βάσει των οποίων μπορεί να ρυθμίζει ζητήματα κοινοτικής διαμετακομίσεως. Έτσι, η προσφεύγουσα ρύθμισε διάφορες μεταφορές τσιγάρων οι οποίες έγιναν προς την Τσεχία υπό το τελωνειακό καθεστώς της εξωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως. Αργότερα, για μερικές από τις μεταφορές αυτές που πραγματοποιήθηκαν από το 1994 προέκυψε ότι διαπράχθηκαν απάτες από τρίτους.

Το 1997 η προσφεύγουσα υπέβαλε στις ολλανδικές τελωνειακές αρχές αίτηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών βάσει του άρθρου 239 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92⁽¹⁾, δεδομένου ότι η ίδια η προσφεύγουσα δεν είχε ανάμιξη στην απάτη και επιπλέον είχε λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για την αποτροπή της απάτης. Κατά την προσφεύγουσα, για τις μεταφορές αυτές δεν μπορούσε να της προσαφθεί ούτε δόλος ούτε πρόδηλη αμέλεια. Οι ολλανδικές αρχές διαβίβασαν την αίτηση αυτή στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 905 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93⁽²⁾. Με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή αρνήθηκε τη διαγραφή των τελωνειακών δασμών.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται πρώτ' απ' όλα ότι παραβιάστηκε το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93. Κατά την προσφεύγουσα, κακώς παρατάθηκε τρεις φορές η προθεσμία εννέα μηνών για τη λήψη αποφάσεως. Επιπλέον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι προσβλήθηκαν τα δικαιώματά της άμυνας. Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν ενημερώθηκε για την εξέλιξη της διαδικασίας και ιδίως για τις ερωτήσεις της Επιτροπής προς τις ολλανδικές αρχές. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα δεν απέκτησε από την αρχή πρόσβαση σε ολόκληρο τον φάκελο προκειμένου να υποβάλει τις παρατηρήσεις της. Όμως, η Επιτροπή υπολόγισε την παράταση της προθεσμίας κατά τέτοιο τρόπο ώστε η παράταση να είναι ίση με το διάστημα που διέρρευσε σχετικά. Παρά ταύτα, κατά την προσφεύγουσα η προθεσμία για τη λήψη αποφάσεως δεν μπορούσε να παραταθεί επί όσο χρονικό διάστημα η προσφεύγουσα δεν είχε ενημερωθεί για τις ερωτήσεις που είχαν τεθεί και δεν είχε πλήρη πρόσβαση στον φάκελο.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι παραβιάστηκε η αρχή της ασφάλειας δικαίου. Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι βάσει του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93 μπορούσε να θεωρήσει ότι μετά την πάροδο εννέα μηνών ελήφθη ευνοϊκή γι' αυτήν απόφαση, λαμβανομένου υπόψη ότι δεν είχε ενημερωθεί για το ενδεχόμενο παρατάσεως της προθεσμίας που τάσσεται από το άρθρο αυτό.

Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την κρίση της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα επέδειξε πρόδηλη αμέλεια. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ίδια δεν παρέβη κανόνες δικαίου και ενήργησε σύμφωνα με καθιερωμένες συνήθειες και τη διεθνή πρακτική στο εμπόριο. Επίσης, δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των δραστηριοτήτων της προσφεύγουσας και της απάτης που διαπράχθηκε.

Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι παραβιάστηκε η αρχή της αναλογικότητας. Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η επιβάρυνση που επιβλήθηκε είναι σε κάθε περίπτωση δυσανάλογη με την τυχόν αμέλειά της.

(1) Κανονισμός του Συμβουλίου της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302 της 19.10.1992, σ. 1).

(2) Κανονισμός της Επιτροπής της 2ας Ιουλίου 1993 για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ L 253 της 11.10.1992, σ. 1).

Προσφυγή της Organización de Productores de Túnidos Congelados κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 12 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση T-69/02)

(2002/C 118/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Η Organización de Productores de Túnidos Congelados, με έδρα το Bermeo (Vizcaya, Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Ramón García-Gallardo Gil-Fournier και Javier Guillém Carrau, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Μαρτίου 2002 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή·
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη, καθ' όσον η Ευρωπαϊκή Επιτροπή μείωσε τις ποσότητες για τις οποίες μπορεί να καταβληθεί αντισταθμιστική αποζημίωση στην ΟΡΤUC, ήτοι να ακυρώσει το άρθρο 2, παράγραφος 2, και το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 2496/2001 της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 2001, για τη χορήγηση αντισταθμιστικής αποζημίωσης στις οργανώσεις παραγωγών για αλιεύματα τόνου που παραδόθηκαν στη βιομηχανία μεταποίησης κατά τη διάρκεια της περιόδου από την 1η Ιανουαρίου έως τις 31 Μαρτίου 2001⁽¹⁾·
- να διατάξει κάθε άλλο μέτρο το οποίο ήθελε κρίνει πρόσφορο το Πρωτοδικείο για να συμμορφωθεί η Επιτροπή προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 233 ΕΚ και, συγκεκριμένα, για να προβεί η Επιτροπή σε νέα εξέταση της καταστάσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, ισπανική οργάνωση παραγωγών κατεψυγμένων θυννιδών, που έχει ήδη προσβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου σειρά κανονισμών της Επιτροπής που ορίζουν τις αντισταθμιστικές αποζημιώσεις που χορηγούνται στις οργανώσεις παραγωγών για τα αλιεύματα τόνου τα οποία παρέδωσαν στην κοινοτική βιομηχανία μεταποίησης κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ 1ης Ιουλίου 1999 και 31ης Δεκεμβρίου 2000⁽²⁾, προσβάλλει, στην παρούσα υπόθεση, τον κανονισμό που αφορά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 31 Μαρτίου 2001.

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρόμοιοι με τους της υποθέσεως T-142/01⁽³⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ L 337, της 20.12.2001, σ. 25.

⁽²⁾ Υποθέσεις T-142/01 και T-283/01.

⁽³⁾ ΕΕ C 245, σ. 28.

Προσφυγή της Schneider Electric S.A. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ασκηθείσα στις 18 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση T-77/02)

(2002/C 118/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Schneider Electric S.A., με έδρα το Rueil-Malmaison (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους Antoine Winckler και Eric de La Serre, δικηγόρους, άσκησε στις 18 Μαρτίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει στο σύνολό της και, επικουρικά, εν μέρει, την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 30ής Ιανουαρίου 2002, που διατάσσει διαχωρισμό επιχειρήσεων (υπόθεση COMP/M.2283 — Schneider/Legrand) βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου·

— να λάβει κάθε μέτρο που θα κρίνει απαραίτητο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα είναι η μητρική εταιρία ενός ομίλου που ασκεί δραστηριότητα παραγωγής και πωλήσεως προϊόντων και συστημάτων στους τομείς της διανομής ηλεκτρικού ρεύματος, του βιομηχανικού ελέγχου και του αυτοματισμού. Στις 16 Φεβρουαρίου 2001 η προσφεύγουσα πληροφόρησε επισήμως την Επιτροπή για τη συγκέντρωση επιχειρήσεων στην οποία σκόπευε να προβεί με τη Legrand, τη μητρική εταιρία ενός ομίλου που ασκεί δραστηριότητα παραγωγής και πωλήσεως ηλεκτρικού εξοπλισμού εγκαταστάσεων χαμηλής τάσεως.

Η Επιτροπή κήρυξε την πράξη αυτή ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά. Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής (υπόθεση T-310/01· η σχετική ανακοίνωση δημοσιεύθηκε στο φύλλο C 56 της 2/3/2002, σ. 15). Στη συνέχεια η Επιτροπή διέταξε την προσφεύγουσα βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89⁽¹⁾ του Συμβουλίου να προχωρήσει σε διαχωρισμό της από τη Legrand. Η τελευταία αυτή υπόθεση αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας υποθέσεως.

Η προσφεύγουσα παρατηρεί καταρχάς ότι, κατ' αυτήν, η απόφαση με την οποία κηρύχθηκε ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά η σχετική πράξη πρέπει να ακυρωθεί. Δεδομένου ότι η βαλλόμενη απόφαση στην παρούσα υπόθεση απορρέει απευθείας από την πρώτη απόφαση, η παρανομία της πρώτης αυτής αποφάσεως οδηγεί στο παράνομο της υπό κρίση αποφάσεως.

Η προσφεύγουσα παρατηρεί επιπλέον ότι αποτέλεσμα της βαλλόμενης αποφάσεως είναι η στέρηση της από δικαιώματα ιδιοκτησίας που έχει νομίμως.

Προς στήριξη της παρούσας προσφυγής η προσφεύγουσα επικαλείται, πρώτον, προσβολή του δικαιώματός της προς πρόσβαση στη δικογραφία και του δικαιώματος να προβάλει λυσιτελώς την άποψή της. Η προσφεύγουσα θεωρεί επιπλέον ότι στην έκθεση του συμβούλου επί των ακροάσεων δεν εξετάστηκε η τήρηση των δικαιωμάτων άμυνας της καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας. Ακόμη, η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση της υποχρεώσεως παραθέσεως αιτιολογίας.

Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης παράβαση του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών. Κατά την προσφεύγουσα, δεν υφίσταται αποτελεσματική δυνατότητα προσφυγής πλήρους δικαιοδοσίας κατά των αποφάσεων της Επιτροπής στον τομέα του ελέγχου των συγκεντρώσεων. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή οφείλει να τηρεί πλήρως η ίδια την αρχή της αμεροληψίας. Προς τούτο, κατά την προσφεύγουσα, οι αρμοδιότητες προς διεξαγωγή έρευνας και προς λήψη αποφάσεων θα έπρεπε να ανατίθενται σε διαφορετικά πρόσωπα ή όργανα, πράγμα το οποίο δεν συνέβη εν προκειμένω.

Ακόμη, η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση της γενικής αρχής του κοινοτικού δικαίου κατά την οποία κάθε πρόσωπο του οποίου τα δικαιώματα προσβάλλονται πρέπει να έχει αποτελεσματικά μέσα ένδικης προστασίας. Κατά την προσφεύγουσα, η βαλλόμενη απόφαση θίγει την προσφυγή που άσκησε η προσφεύγουσα κατά της αποφάσεως με την οποία η σχετική πράξη κηρύχθηκε ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά. Η ενδεχόμενη ακύρωση που θα προκύψει από αυτήν την πρώτη προσφυγή θα στερείται σε μεγάλο βαθμό πρακτικής αποτελεσματικότητας λόγω της βαλλόμενης με την παρούσα προσφυγή αποφάσεως. Έτσι, η βαλλόμενη απόφαση συνιστά επιπλέον προσβολή της αρχής της χρηστής διοικήσεως, καθόσον η εν λόγω απόφαση υποχρεώνει την προσφεύγουσα να ασκήσει νέα προσφυγή προς διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας της πρώτης προσφυγής.

Στη συνέχεια η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή υπερέβη την κατά τόπον αρμοδιότητά της, επιβάλλοντας ορισμένους όρους για τον διαχωρισμό. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ακόμη ότι η Επιτροπή δεν τήρησε το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89. Κατά την προσφεύγουσα το άρθρο αυτό επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να αποκαταστήσει έναν αποτελεσματικό ανταγωνισμό και όχι να αποκαταστήσει στη θέση τους τους ανταγωνιστές στη σχετική αγορά, όπως συνέβη με τη βαλλόμενη απόφαση. Τέλος, με την απόφαση αυτή η Επιτροπή δεν τήρησε ούτε τη γενική αρχή της αναλογικότητας και υπέπεσε σε πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως.

(¹) Κανονισμός (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395 της 30/12/1989 σ. 1, δημοσιευθείς εκ νέου στο φύλλο ΕΕ L 257 της 21/9/1990, σ. 13).

Προσφυγή του Jan Pflugradt κατά της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας που ασκήθηκε στις 20 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση T-83/02)

(2002/C 118/47)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Ο Jan Pflugradt, κάτοικος Φρανκφούρτης στο Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο N. Pflüger, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 20 Μαρτίου 2002 προσφυγή κατά της Ευρωπαϊκής Τράπεζας.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την από 28.2.2002 έγγραφη προειδοποίηση του προσφεύγοντος από την καθής ότι παραβιάζει τους όρους της συμβάσεως εργασίας και
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, που είναι υπάλληλος της καθής, προβάλλει προς στήριξη της προσφυγής του ότι η επίμαχη προειδοποίησή του είναι άκυρη διότι στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά που δεν είναι αληθή και ότι οι αιτιάσεις που του απευθύνονται με την έγγραφη αυτή προειδοποίηση είναι στο σύνολό τους ανατιολόγητες. Η συμπεριφορά του προσφεύγοντος δεν συνιστά συνεχιζόμενη επαγγελματική ανεπάρκεια, ο δε προσφεύγων εκπλήρωσε τις συμβατικές υποχρεώσεις του παροχής εργασίας.

Περαιτέρω, η καθής δεν μπορεί, λόγω της υποχρέωσης αρωγής που την βαρύνει ως εργοδότη, να επικαλεσθεί ορισμένα πραγματικά περιστατικά προς αιτιολόγηση της επίμαχης έγγραφης προειδοποίησεως. Ο εργοδότης οφείλει να ενημερώσει αμελητί τον ενδιαφερόμενο γι' αυτού του είδους τα πραγματικά περιστατικά τα οποία προτίθεται να επικαλεσθεί προς αιτιολόγηση των δυσμενών για τον εργαζόμενο μέτρων. Πέραν τούτου, η συμπεριφορά της καθής αντιβαίνει στις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου για την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.